

NIEUWE AVONTUREN

Lord Lister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN GEWAAGDE INBRAAK

N° 2324

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een gewaagde inbraak

HOOFDSTUK I

HET PLAN TOT DE INBRAAK

John Raffles en Charles Brand zaten aandachtig over een grote kaart gebogen, in de bibliotheek van het kleine herenhuis dat de Grote Onbekende onder de naam van Lord William Aberdeen te Londen bewoonde.

Het was een der laatst uitgekomen kaarten van Parijs, tot in de kleinste bijzonderheden uitgewerkt, en waarop de grote verkeerswegen der lichtstad zowel als de smalste steegjes met grote nauwkeurigheid waren aangegeven.

— Daar is mijn pied-à-terre in de Franse hoofdstad, dat ik gehuurd heb, zei Raffles, terwijl hij de vinger op een punt van de kaart legde.

Brand boog zich voorover en las:

— In de wijk van Vaugirard?

— Precies.

— Dat is immers een der volkswijken, als ik mij niet vergis?

— Ja, een der oudste van Parijs.

— Waar ligt je woning?

— Op de hoek van de Rue de Vaugirard en de Rue de Rennes.

— Heb je het gehele huis in huur?

— Ja, maar dat betekent nog niet veel, want de huisjes zijn daar maar heel klein.

— Hoe kom je er eigenlijk bij, in zo'n afgelegen volksbuurt te gaan wonen?

— Dat heeft een grondige reden, amico. Dat huis is namelijk uitnemend geschikt om als toevluchtsoord te dienen voor mensen als wij, die er niet altijd op staan, dat de politie van hun verblijfplaats kennis draagt. Het moet al uit de middeleeuwen dateren, en heeft twee uitgangen... wat soms van zeer groot nut kan zijn, zoals je me wel zult toegeven. Dat is nog niet alles. Dat waardevolle huis bezit namelijk een kelder

die ik niet voor duizend pond zou willen missen.

— Wat is daar dan voor bijzonders aan?

— Die kelder is het einde van een gang, die honderden jaren geleden naar alle waarschijnlijkheid gediend heeft om de monniken van een klooster, dat zich toen op enige afstand van Parijs bevond en waarvan je nu nog overblijfselen kunt vinden bij de wallen van Vaugirard, gelegenheid te geven, zich in veiligheid te brengen als een of andere vijand het land binnendrong en daarbij de kloosters niet ontzag.

— Merkwaardig. Is die gang nu nog bruikbaar?

— Uitstekend.

— Waar leidt hij heen?

— Tot buiten de oude vestingwallen. Vroeger liep hij zeker nog verder, maar hij moet door een of andere oorzaak op een zekere plek zijn ingestort, en het heeft mij heel wat werk gekost, om het puin zover op te ruimen dat ik een soort uitgang heb kunnen maken, die achter een deel der vele dichte bosjes verborgen is, welke men daar in de buurt vindt.

— Heb je die gang al eens gebruikt?

— Ja, verleden jaar, toen ik een rijke hant voor enige honderdduizenden francs lichter had gemaakt, waaraan de goede man toch niets had, omdat hij het geld oppotte alsof men er niets beters mee kan doen.

— Hoe lang is die gang?

— Ruim vier kilometer.

— Alsjeblieft. En is het daarbinnen niet stikdonker?

— Als de nacht. Maar men kan er onmogelijk in verdwalen, want er zijn geen zijgangen.

— Ik ben er zeer benieuwd naar.

— Je nieuwsgierigheid zal spoedig bevredigd worden, amice.

— Zo?... Dus we gaan naar Parijs?... Wanneer vertrekken wij?

— Zo spoedig mogelijk. Ik heb het plan voor... ons ongewenst bezoek bij een welgesteld ingezetene van Griekse origine zo uitgewerkt, dat we als het ware slechts bij onze waarde Griek be-

hoeven binnen te stappen.

— Hoe heet de man, die we zo onaangenaam willen verrassen?

— Karapoulos.

— Wat doet hij voor de kost?

— Volstrekt niets. Hij is de eigenaar van een aantal huizen, waarvan ik je de bestemming niet nader zal aanduiden, dan door je aan het stuk van Bernard Shaw «Mevrouw Warrens Beroep» te herinneren.

— Is hij erg rijk?

— Zijn rijkdom is zelfs niet bij benadering te schatten.

— Dan doen wij een goed werk, met de brandkast van die man aanzienlijk te verlichten.

— Een voortreffelijk werk.

— Wij vertrekken morgen?

— Zo vroeg mogelijk, zodat wij reeds in de namiddag te Parijs kunnen zijn.

— Met de «Swallow»?

— Ja, met ons motorjacht, dat ons reeds zo vaak zulke uitstekende diensten heeft bewezen. Je weet dat wij, helaas, door het verlies van mijn laatste toestel voorlopig niet over een vliegmachine kunnen beschikken.

— Heb je het plan voor de onderneming geheel gereed?

— Tot in details. Zie hier: op dit vel papier heb ik een schets van het woonhuis van de Griek getekend, bij wie ik vroeger een week als bediende gewerkt heb.

Hij legde Brand een half velletje schrijfpapier voor, waarop, met rode en zwarte inkt, klein maar duidelijk, een plan van het huis van Kyrie Karapoulos was geschetst.

Brand bekeek het aandachtig, en las het onderschrift:

«Plattegrond en perspectieftekening van het huis 37 Rue de la Boétie, hoek Champs Elysées, te Parijs».

Hierna stak Raffles het papiertje weer in zijn portefeuille.

— Gaan we alleen? vroeg Brand toen nieuwsgierig.

— James, onze chauffeur, brengt ons naar de boot, en wacht ons te Calais weer op, als wij soms op enigszins over-

haaste wijze weder moesten vertrekken. Men kan nooit weten. De Parijse recherche is lang niet de minste.

— Wil je wel geloven dat ik tintel van ongeduld om aan de gang te gaan?

— Nog één nacht geduld. En daar

alles in orde is, en al mijn gereedschappen klaar liggen, kunnen wij de rest van de avond wel eens in de club doorbrengen. Het is prachtig weer geworden; wij moesten maar wandelen.

HOOFDSTUK II

EEN GOEDE DAAD, DIE NOODLOTTIGE GEVOLGEN HEEFT

Raffles en Brand trokken hun avond-toilet aan, staken een sigaret op en begaven zich naar de Windsor Club, waarvan de Grote Onbekende, als Lord William Aberdeen, vice-voorzitter was. Zij brachten daar enige uren door en verlieten omstreeks elf uur het grote gebouw.

Zij waren de Oxfordstreet tot aan Piccadilly Circus ten einde gelopen, toen hun aandacht getrokken werd door een licht gekreun, dat uit een donkere portiek scheen te komen.

— Wat is dat voor een geluid? vroeg Raffles.

— Het is alsof iemand hevige pijn lijdt, antwoordde Brand.

— Laat ons gaan kijken, zei Raffles kortaf.

Zij traden op de portiek toe.

In een donkere hoek was een oude man met zilverwit haar weggekropen, en hij was blijkbaar degene, die het dof gekreun slaakte.

Raffles legde de hand zacht op de schouder van de grijsaard. Deze hief het hoofd op en nu keek Raffles in een paar holle ogen, onnatuurlijk schitterend in een smal, vaalbleek gezicht.

— Wat scheelt er aan, oude? vroeg Raffles op vriendelijke toon.

De grijsaard hief langzaam de hand op en wees op zijn mond en zei:

— Ik heb... in drie dagen... niet gegeten.

Raffles beet de tanden in de lippen.

— Hoe komt dat? vroeg hij kortaf, om zijn ontroering te verbergen.

— Ik ben een maand geleden... ontslagen, omdat ik te oud werd... ik was

loper in 'n bankierszaak... al mijn spaargeld heb ik opgeteerd en toen moest ik...bedelen. Bedelen is vreselijk, mijnheer... bij de hemel, ik kan het niet.

Deze vertelling dateert uit de tijd, dat er nog geen sprake was van sociale wetten.

— Heb je geen familie? vroeg Brand, die zijn ontroering nauwelijks kon onderdrukken.

— Een zoon, die vaart, mijnheer... juist voor ik ontslagen werd, ging hij weer voor een half jaar weg... en een dochter, die dient in Manchester, maar die zou ik nooit durven zeggen, dat...

Een hoestbui maakte hem het verder spreken onmogelijk.

Raffles haalde zijn portefeuille te voorschijn en trok er haastig enige bankbiljetten uit.

— Ziedaar, oude, zei hij op gedempte toon. Neem dit geld, je behoeft er geen wroeging van te hebben. Ze komen je toe. Het is de slechtste manier om je te helpen, ik weet het, maar je moet voor alles eten hebben.

Hij haalde een visitekaartje uit zijn zak.

— Hier is mijn adres, vervoeg je daar over een dag of acht, en dan zal ik meer en beter voor je kunnen doen... je naam?

— Harry Thompson, sir, stamelde de oude man, die nog niet kon begrijpen, hoe zoveel geluk plots zijn deel werd. Gij kunt naar mij informeren bij de bankiersfirma Blackburn and Thornycroft.

— 't Is goed. Kom mee, Charles.

En zonder de roerende dankbetuiging van de grijsaard te willen aanhoren,

trok Raffles zijn vriend snel met zich voort.

Hij sprak geen woord meer tot zij het huis in Cromwellstreet bereikt hadden, maar Brand begreep wat er in zijn vriend omging en stoorde hem niet in zijn overpeinzingen.

Pas toen zij het huis binnentraden, scheen Raffles uit zijn dromerijen te ontwaken. Hij liep recht door naar zijn werkkamer, gevolgd door Brand.

— Welk visitekaartje heb je de staker gegeven? vroeg deze, toen zij waren binnengetreden en hun overjassen hadden afgelegd.

— Ik geloof drommels, ik weet het niet precies meer, riep Raffles uit. Maar ik kan het dadelijk nakijken, want ik weet toevallig zeker dat ik er vijf verschillende in mijn portefeuille had. Stel je voor, dat ik mij verbeeld, de oude stumper een kaartje van Lord Cromer te hebben gegeven en hem in die vermomming te woord denk te staan terwijl hij inderdaad het visitekaartje van graaf Huntley heeft ontvangen.

Onder het spreken had hij zijn portefeuille uit zijn zak gehaald, en de kaartjes nagezien.

— Ik zie het al, hij moet zich aanmelden in de woning, die ik onder de naam van Lord Cromer in Westhampstead gehuurd heb. Help het mij onthouden.

— Ik zal het noteren.

— Nog beter.

Raffles wilde de kaartjes weer in zijn portefeuille schuiven, toen zijn gelaat plotseling een uitdrukking van schrik aannam en verbleekte.

— Wat is er? vroeg Brand ongerust.

Raffles antwoordde niet, maar begon met koortsachtige haast zijn portefeuille na te zoeken en de inhoud op zijn schrijftafel te sorteren.

— Wat is er toch, Edward? riep Brand opnieuw, zelf ontsteld door de verandering die er eensklaps op het gelaat van Raffles had plaats gegrepen.

— Jij was er immers bij, toen ik het plan van het huis te Parijs in mijn portefeuille deed? vroeg hij hees.

Brand begreep.

— Zeker, stamelde hij. Ik durf er op

zweren dat je het in je portefeuille hebt gelegd. Je bent het, toch niet kwijt?

— Ja, zei Raffles toonloos.

— Grote hemel. Waar kun je het verloren hebben? Toch niet in de club?

— Neen, ik heb niet gespeeld, en mijn portefeuille geen enkele maal uitgehaald.

— Dan moet je het ergens anders zijn kwijtgeraakt.

— Ik weet ook waar, in de donkere portiek, waar wij de oude man vonden.

— Edward. Weet je het zeker?

— Het kan niet anders. Het velletje papier moet tussen een paar bankbiljetten zijn geraakt en die zal ik hem hebben gegeven.

— Dan moeten we onmiddellijk terug.

— Zonder een seconde te verliezen. Beiden snelden het huis weer uit, en riepen een taxi aan.

Binnen tien minuten hadden zij de plek bereikt, waar zij de oude man verlaten hadden.

Het portiek was natuurlijk verlaten.

— Wij hadden het moeten weten, zei Raffles, de lippen op elkaar klemmend. De oude man heeft zijn schat natuurlijk dadelijk in veiligheid gebracht, en is zijn honger gaan stillen.

— Als hij maar niet... stamelde Brand.

Raffles wendde zich met een ruk naar hem om, als raadde hij de gedachten van zijn vriend.

— Wat? riep hij.

— Als hij het maar niet naar de politie heeft gebracht.

Raffles keek zijn secretaris strak aan.

— Daar heb ik ook aan gedacht, zei hij toen. Het zou zelfs te verwonderen zijn als hij het niet had gedaan. Hoe kan de oude man weten, met welk een ernstig gevaar hij mij bedreigt, als beloning voor wat ik voor hem deed? Hij denkt waarschijnlijk, dat het een kostbaar stuk is, dat hij dadelijk aan de rechtmatige eigenaar moet laten teruggeven.

— Kostbaar is het ook, maar in een andere betekenis dan hij waarschijnlijk vermoedt.

Raffles stampvoette van woede.

— Ik moet zekerheid hebben, riep hij uit.

— Wat wil je doen? vroeg Brand ongerust.

— Ik ga naar Scotland Yard. Dat is toevallig het dichtstbijzijnde grote politiebureau.

— Maar dat is, dunkt me, nog al gevaarlijk.

— Dat doet er niet toe. Beter dat gevaar getrotseerd, dan die onzekerheid geduld. Ik moet weten, waaraan wij ons te houden hebben. Ga naar huis, en maak

alles voor onze reis gereed.

— Dus je wilt...?

— Ik wil Raffles zijn en blijven. Ik wil niet bukken voor mensen. Ik wil de strijd niet opgeven nog voor ik goed begonnen ben. Zij zullen mij leren kennen. Tot straks. Wacht op mij.

Raffles schudde Brand, die zelfs geen poging meer deed om hem te weerhouden, daar hij zeer goed het nutteloze daarvan inzag, krachtig de hand en was 't volgend ogenblik verdwenen.

HOOFDSTUK III

BAXTER'S MENING OVER DE SITUATIE TEKENING

Raffles liep met snelle schreden door enkele hoofdstraten van Londen en had binnen enkele minuten het gebouw van Scotland Yard bereikt.

Hij trad onbeschroomd binnen en zei tot de portier, die hem uit zijn loge tegemoet trad:

— Portier, ik kom hier om over een ernstige zaak te spreken. Is de hoofdinspecteur van politie aanwezig?

— Mijnheer Baxter is juist een uur geleden hier gekomen.

— Vraag hem dan, of ik hem onmiddellijk even kan spreken.

— Uw naam, sir?

— Lord William Aberdeen, vice-president van de Windsor Club, de hoofdinspecteur welbekend. Hier is mijn kaartje.

De portier boog en zei:

— Als uw Lordschap in de wachtkamer wil gaan?

— Niet nodig, ik kan hier wel wachten. Ik heb haast.

De portier opende een grote deur terzijde van de vestibule en verdween haastig, om binnen enkele minuten terug te keren:

— Mylord, het zal mijnheer Baxter een eer zijn, u te ontvangen, zei hij. Wees zo goed mij te volgen.

Hij ging Raffles voor, en bracht hem

door enige gangen langs een trap naar het particulier bureau van hoofdinspecteur Baxter.

Deze was achter zijn met papieren beladen schrijftafel gezeten, maar stond onmiddellijk, tot op de grond buigend op, toen de hoge bezoeker binnentrad.

— Mylord, het is mij een eer en een genoegen, u te mogen ontvangen in mijn nederige kluis, zei hij onderdanig.

— Mijnheer Baxter, antwoordde Raffles, wiens blikken vliegensvlug over de paperassen op de tafel en elders in het vertrek dwaalden, ik zou u zo laat in de avond niet durven lastig vallen en uw hulp inroepen, als het niet een zaak van vrij groot belang betrof.

— Neem plaats, mylord, en deel het mij mede. Het zal mij een groot genoegen zijn, u een dienst te kunnen bewijzen. Baxter is niet de eerste de beste, al zeg ik het zelf, en al mijn kunde en ervaring staat u ter beschikking, zei de hoofdinspecteur op gezwollen toon.

— De zaak is, zei Raffles, wiens blikken voortdurend het vertrek afzochten, dat ik hedenavond, bij het naar huis gaan van de Windsorclub, een kleine, gouden sigarettenkoker heb verloren, die mij veel waard is, minder om de geldswaarde, dan om de herinneringen, die er aan verbonden zijn. En nu kom ik

u persoonlijk vragen, alles te doen wat mogelijk is, om dit voor mij zo kostbare stuk terug te vinden.

— Maar ik verlang niets liever, riep Baxter uit. Wees zo goed, mij het voorwerp nauwkeurig te beschrijven.

Raffles gaf lukraak een omschrijving van de sigarettenkoker, die hij verloren heette te hebben, en Baxter tekende alles nauwgezet op, terwijl zijn bezoeker vruchteloos zijn ogen over de stapels papieren liet gaan.

— Mylord, begon Baxter, toen hij klaar was met zijn aantekeningen, verheugd dat hij een gesprek mocht voeren met een zo hooggeplaatst edelman, er worden vanavond bijzondere dingen verloren.

— Hoe zo? vroeg Raffles kwasi-onverschillig, ofschoon zijn ogen zenuwachtig knipperden.

— Werkelijk. De een verliest een gouden sigarettenkoker, en de ander een vodje papier, dat men mij komt brengen als ware het een geheim document.

— Haha, lachte Raffles. Een al te gediensig agent zal een waardeloos loterijbriefje of iets dergelijks hebben gevonden.

— Neen, dat is het niet, zei Baxter, eveneens lachend. Ziehier.

Hij trok een lade open, en haalde er een blaadje papier uit, dat hij Raffles overhandigde.

Deze had zijn ganse ijzeren wilskracht nodig om zijn gelaat in een onverschillige plooi te houden.

Het was de situatietekening van het huis in de Rue de la Boétie te Parijs.

Raffles keek er ternauwernood naar en gaf het aanstonds weer terug met de woorden:

— Zeker door een architect verloren.

— Natuurlijk, mylord, natuurlijk. En die dwaze, oude man, die het kwam brengen, zei dat een rijk heer het hem bij ongeluk met enige bankbiljetten had gegeven, niemand minder dan Lord Cromer.

— Dat zal wel een vergissing zijn, zei Raffles onverschillig, terwijl hij opstond. Ik heb weinig tijd, waarde heer Baxter. Mag ik u bij voorbaat dank-

zeggen voor de moeite die gij u geeft?

— O, 't heeft niets te betekenen, mylord, zei Baxter, terwijl hij de tekening weer in zijn lade sloot.

Raffles had het gevaarlijke papier wel met de ogen naar zich toe willen trekken, maar hij begreep dat het zelfs bij een man als Baxter argwaan zou wekken indien hij op de zaak verder inging.

Hij nam met enige hoffelijke woorden afscheid en verliet snel het gebouw. Nauwelijks was hij honderd meter verder of iemand anders trad het gebouw van Scotland Yard binnen, die Raffles zeer goed kende en als hij zich de moeite had gegeven nog eens om te kijken, zou hij in die bezoeker de man herkend hebben met wie hij kort geleden in Noorwegen zulk een gedenkwaardig avontuur had beleefd.

Het was Sullivan, de inspecteur van politie, die sedert enige weken in de dienst toegevoegd was van de hoofdinspecteur Baxter en die door zijn grote kennis en bekwaamheid reeds de aandacht van zijn superieuren op zich had gevestigd, behalve die van Baxter zelf, die met lede ogen het toenemend succes van zijn jeugdige collega volgde. De inspecteur ging het gebouw van politie binnen en begaf zich naar het particuliere kantoor van zijn chef. Deze was juist bezig een verse sigaar op haar waarde te taxeren door er een vlammetje tegen te houden, zeer behaaglijk achterover in zijn stoel leunend.

— Is er iets nieuws, Sullivan? vroeg hij, toen de jonge inspecteur binnentrad.

— Hoegenaamd niet, mijnheer Baxter, antwoordde deze. Ik heb alle bureaus afgelopen en overal luidden de rapporten: geen nieuws. Is hier soms iets voorgevallen gedurende mijn afwezigheid?

— Als gij het verliezen van een gouden sigarettenkoker en van een vodje papier belangrijk acht, dan is er inderdaad iets gebeurd.

— Wie verloor die koker?

— Lord William Aberdeen, de vice-president van de Windsor Club.

— Is hij zelf hier geweest?

— Hij heeft nog geen vijf minuten

geleden het gebouw verlaten en ik genoot de eer, met zijn lordschap persoonlijk te mogen spreken, zei Baxter trots.

— En het vodje papier, wie heeft dat verloren?

— Dat weet ik niet en dat doet er ook heel weinig toe, antwoordde Baxter minachtend.

— Hebt gij het bij de hand? vroeg Sullivan onverschillig.

Baxter trok zijn lade open en haalde er het velletje papier uit, met de situatietekening van het huis te Parijs.

Hij reikte het zijn jonge collega over, die het nauwkeurig bekeek.

— Maar waar houdt gij het voor? vroeg Baxter verbaasd.

— Voor een document van het hoogste gewicht, antwoordde Sullivan, ernstig.

De ogen van Baxter kregen een glazige uitdrukking en hij sperde zijn mond zo wijd open, dat Sullivan vreesde, dat dat lichaamsdeel nooit meer dicht zou gaan.

— Ik kan werkelijk niet begrijpen... stotterde de hoofdinspecteur.

— Dan zal ik het u zeggen, viel Sullivan hem in de rede. Zoals uit het bij-schrift van deze plattegrond blijkt, heeft die tekening betrekking op een huis in de Champs Elysées, op de hoek van de Rue de la Boétie te Parijs. Dat is op zich zelf al merkwaardig genoeg, als die tekening zich bevindt in de zak van een Londenaar.

— Dus gij hebt nog meer bijzonder op dit papiertje gevonden? vroeg Baxter spottend.

— O ja, antwoordde Sullivan, zonder op deze spot in te gaan, en dat zult gij ook wel vinden, als gij u maar moeite geeft het papiertje iets nader te beschouwen. Er staat namelijk in de linker benedenhoek met rode inkt geschreven, een hoofdletter. Hebt gij die niet gezien?

— Neen, moest Baxter bekennen, daar heb ik niet op gelet.

— Die hoofdletter is een R, ging Sullivan voort, terwijl hij de inspecteur strak aankeek.

Baxter stond langzaam van zijn stoel

op, sidderend als een espenblad, hij legde zijn sigaar in een asbakje neer en kwam op Sullivan toe.

— Wat wilt gij daarmee zeggen? vroeg hij, ofschoon hij het antwoord als het ware reeds van Sullivan's ge-laat las.

— Ik wil daarmee zeggen, dat die R niets anders betekent dan de eerste letter van de naam Raffles.

Baxter stiet een klagende kreet uit en zakte als een zak zand weer in de stoel.

— Zoudt gij dat werkelijk denken? kreunde hij.

— Maar mijn waarde heer Baxter, daar kan men toch geen ogenblik aan twifelen, antwoordde Sullivan. Het toeval heeft ons hier een document in handen gespeeld, welks waarde zelfs niet te overschatten valt.

— Maar hoe is het mogelijk, zei Baxter jammerend, dat die schurk van een Raffles deze plattegrond heeft getekend als het papier door lord Cromer aan een bedelaar is gegeven?

— Maar lieve hemel, riep Sullivan ongeduldig uit, gij weet toch ook wel, dat Raffles de kunst van vermomming meesterlijk verstaat, en dat het dus heel goed mogelijk is, dat die geheimzinnige lord Cromer en hij een en dezelfde persoon zijn. Wie was die bedelaar? Heeft hij zijn naam genoemd? Zijn adres?

— Alles. De man was bepaald te vertrouwen en hij heeft mij alles van a tot z verteld. Hij zat vannacht in de Oxfordstreet in een portiek, uitgeput van de honger, toen er twee heren aankwamen, waarvan de ene Lord Cromer bleek te zijn. Deze informeerde naar hem en gaf hem ten slotte enige bankbiljetten, waartussen dit papiertje per ongeluk geraakt moet zijn.

— Dat klinkt alles aannemelijk, zei Sullivan. Maar het versterkt mij in de overtuiging, dat wij hier een nieuwe onderneming van Raffles op het spoor zijn.

Baxter had een grote zakdoek te voorschijn gehaald en bette daar zijn voorhoofd mede.

Sullivan keek hem medelijdend aan. Hij begreep dat hij met zijn mede-

deling zijn chef geheel overstuurd had gemaakt.

Nadat Baxter tevergeefs getracht had zijn kalmte te herwinnen, vroeg hij:

— En wat denkt gij nu, dat die schavuit, die mij al jaren mijn nachtrust kost, met dit papiertje voorhad?

— Dat is nog al duidelijk, antwoordde Sullivan. Gij zult ook wel weten, dat de Champs Elysées, vooral in de buurt van de Rue de la Boétie, tot de deftigste wijken van Parijs behoren, als men de linker Seineoever uitzondert. De man, die in dat huis woont, moet schatrijk zijn, want de huren, die men daar betaalt, grenzen aan het fabelachtige. Zoals gij wel zult gezien hebben, of misschien ook niet, is dit plan met de uiterste zorgvuldigheid uitgewerkt. Al de verdiepingen van het huis staan er op aangegeven, alle kamers, alle gangen en ballons, zelfs alle deuren. Er is dus voor mij geen twijfel hoegenaamd aan of onze vriend Raffles heeft een inbraak voorberaamd, waartoe deze plattegrond als leidraad moet dienen.

— En wat moeten wij nu doen? vroeg Baxter bevend.

— Wij moeten ons met de eerste de beste gelegenheid naar Parijs begeven.

— Moet ik mee naar Parijs? vroeg Baxter verschrikt.

— Volstrekt noodzakelijk is het niet, antwoordde Sullivan met kwalijk verborgen spot, maar u kunt toch als hoofdinspecteur moeilijk gemist worden bij deze onderneming.

— Dat zie ik niet in. Dat zie ik volstrekt niet in, riep Baxter, terwijl hij opnieuw zijn voorhoofd onderhanden nam. Ook te Londen kan ik volstrekt niet gemist worden, hetgeen gij zeer goed weet. Als ik er niet ben, loopt alles in het honderd...

— Zodat gij mij moet verzoeken, alleen naar Parijs te gaan, vulde Sullivan de zin aan.

— Gij hebt het geraden, riep Baxter uit, wie een pak van het hart was genomen. Als ge mijn hulp onverhoopt nog nodig mocht hebben, ben ik natuurlijk met mijn jarenlange ervaring tot uw dienst en ik zal onmiddellijk

overkomen, maar voorlopig moet ge maar alleen gaan. Kunt ge vannacht nog weg?

Sullivan keek op zijn horloge.

— Neen, dat is onmogelijk, antwoordde hij, het nachtvliegtuig vertrekt over een uur van Croydon en ik zie geen kans dit nog te halen. Dus moet ik tot morgenochtend wachten. De volgende vliegmaschine vertrekt om acht uur en als ik hier om zes uur met de express vertrek, kan ik Croydon gemakkelijk halen. Zo niet, dan ga ik met de eerste boot.

Baxter stond op en zette zijn plechtigste gezicht.

Hij kwam met uitgestoken hand op Sullivan toe en zei, niet zonder aandoening:

— Mijn waarde Sullivan, als je vermoedens op waarheid berusten, ga je een grootse daad verrichten, mijn beste wensen vergezellen je naar de lichtstad en ik hoop van ganser harte dat je zult slagen. En mocht je onderneming met welslagen bekroond worden, dan zal de eer daarvan op het hele Londense detectivecorps afstralen.

— En natuurlijk ook op de heer Baxter, merkte Sullivan droog op.

— Natuurlijk ook op mij, beaamde Baxter, want als wij niet de ware betekenis van dat hoogst gewichtige papiertje hadden ontdekt...

— Dat vijf minuten geleden nog een vodje papier was, vervolgde Sullivan ironisch, dan zou er van de hele zaak nooit iets gekomen zijn.

Baxter keek zijn jonge collega onderzoekend aan, maar diens scherp getekend gelaat stond onbeweeglijk als altijd.

— Ik zou u wel om een paar duizend pond willen verzoeken, mijnheer Baxter, zo vervolgde de inspecteur, want men vangt geen mannen als Raffles, zonder er een hoop geld aan ten koste te leggen.

— Het is veel geld, mijnheer Sullivan, heel veel geld, riep Baxter verschrikt uit. Zou ik dat tegenover mijn superieuren durven verantwoorden?

— Dat is een zaak, die gij met u zelf

moet uitmaken, antwoordde Sullivan. Als gij mij niet voldoende geld meegeeft, blijf ik eenvoudig thuis en moet gij zelf maar zien, hoe gij de Grote Onbekende in handen kunt krijgen en naar de eer kunt gij natuurlijk dan fluiten.

Dit laatste argument scheen voor Baxter de doorslag te geven. Hij aarzelde nog even en zei toen vastberaden:

— Sullivan, je zult het geld hebben. Neem je niemand mee naar Parijs?

— Slechts twee man, de beste van het korps. Smithson en White.

— Gij neemt toch zeker wapens mee? vroeg Baxter, wiens aanmatiging terug-

keerde naarmate hij zekerder was dat hij zijn eigen kostbare persoon niet aan gevaren behoefde bloot te stellen.

— Ja, mijnheer Baxter, antwoordde Sullivan, ik zal enige snelvuurkanonnen en een dozijn mitrailleurs medenemen. En ik zal nog even bij het Brits Museum aanlopen en vragen of ik daar niet een paar oude wapenrustingen te leen kan krijgen.

Zonder af te wachten welke uitwerking deze spot op zijn chef zou hebben, draaide Sullivan zich op zijn hielen om en ging de kamer uit.

HOOFDSTUK IV

OP WEG NAAR FRANKRIJK

De volgende ochtend, toen de dag nauwelijks was aangebroken, zaten Raffles en Brand in een coupé der eerste klasse van de boottrein, die hen naar Dover bracht. De chauffeur Henderson zat in een hoek tegenover hen en sliep de slaap der rechtvaardigen.

Zodra zij te Dover het station verlaten hadden, riepen de reizigers een auto aan en lieten zich snel naar de kade rijden, tot in de onmiddellijke nabijheid van de aanlegplaats der boten, die de dienst op de Franse havens waarnemen.

Daar liet Raffles de auto stoppen, hij en zijn metgezel stapten uit en begaven zich naar een kleine loods, op enige afstand gelegen.

Raffles klopte op een bijzondere manier aan en dadelijk werd de deur geopend door een oude zeeman, die onderdanig zijn pet afnam toen hij de bezoeker zag.

— Pinkerton, zei Raffles vriendelijk, ik hoop, dat de « Swallow », zoals altijd, in goede staat is, ik heb de boot onmiddellijk nodig.

— Zeker, mylord, antwoordde de oude man, de boot ligt gereed en gij kunt er onmiddellijk gebruik van maken.

— Is er voldoende benzine in de tank?

— Meer dan voldoende om er drie-maal heen en weer het Kanaal mede over te steken, mylord, antwoordde Pinkerton.

— Je hebt goed opgepast, oude jongen. Ik zie dat ik nog steeds op je rekenen kan.

— Dat kunt ge, mylord, hernam de oude pikbroek, met een trouwhartige blik in zijn ogen. Ik zorg altijd voor de « Swallow » als voor mijn eigen schuit.

— Laten wij dan geen tijd meer verliezen en ons inschepen, zo richtte Raffles zich tot zijn vriend, wij moeten ons haasten, als we nog hedenmiddag in Parijs willen zijn.

Een kwartier later bevonden de drie mannen zich aan boord van de snelste motorboot, die Raffles bezat.

Wat Henderson betreft, deze begaf zich dadelijk naar de motor en verzekerde zich, dat alles in orde was.

Brand stapelde de medegenomen bagage voor in de boot op en nam de haak ter hand om daarmede het vaartuig aanstonds te kunnen afzetten.

Nu haalde Henderson de hefboom over die de motor in beweging bracht en dadelijk sloeg de bronzen schroef een melkachtig zog in het bruine water van de

haven. Brand zette de boot met een krachtige stoot van 't havenhoofd af en nog geen vijf minuten later bevonden zij zich in het ruime sop. Het was een heerlijke ochtend en de drie mannen genoten volop.

Een kwartier nadat zij vertrokken waren, hadden zij de krijtrotten van Engeland reeds uit het oog verloren.

Geruime tijd hadden de drie metgezellen zwijgend genoten van de verrukkelijke morgenstond.

Plotseling stond Brand op van zijn plaats en tuurde aandachtig naar de horizon.

— Is er iets te zien, Charles? vroeg Raffles vol spanning.

— Ja, ik zou zeggen, dat ik in de verte een rookpluim zie.

— Dat moet de pakketboot naar Calais zijn, riep Raffles. James, kijk jij eens. Jij hebt gevaren en jouw ogen zijn scherper dan de onze.

Henderson richtte zich overeind, beschermde zijn ogen tegen het zonlicht en tuurde naar de gezichtseinder.

— Het is de boot, mylord, zei hij kortaf.

— Laat de motor dan sneller lopen, James, beval Raffles, wij moeten haar binnen een kwartier hebben ingehaald. 't Is mogelijk dat Sullivan van de boot in plaats van een vliegmaschine heeft gebruik gemaakt.

— Maar daar valt mij iets in, merkte Brand op, wat geeft het, of wij de pakketboot inhalen als wij te Calais toch op de trein moeten wachten, waarop die boot vaart.

— Iets dergelijks ben ik ook niet van plan, hernam Raffles kalm. Dacht je, dat ik het kostbare uur, dat ik op de boot win, weer zou prijs geven door met over elkaar geslagen armen op de trein te wachten? Ik denk er niet aan.

— Maar wat wil je dan doen? vroeg Brand weer. Je weet toch evengoed als ik, dat de Express van Calais naar Parijs zo snel loopt, dat je met de beste auto ternauwernood harder kunt rijden.

— Neen, een auto zou mij ook weinig helpen in dit geval, zei Raffles. Van een

dergelijk voertuig zal ik dan ook geen gebruik maken.

— Maar van welk dan, vroeg Brand hoe langer hoe meer verbaasd.

— Dat moest je al geraden hebben, dunkt me. Beste Edward, waarmee kun je harder rijden dan met een auto?

— Een vliegmaschine, kwam plotseling de basstem van Henderson uit de machinekamer.

Brand keek beurtelings Raffles en de chauffeur verwonderd aan.

— Heeft hij het bij het rechte eind, Edward? vroeg Brand.

— Als hij het plan zelf had gemaakt, antwoordde Raffles. Inderdaad, ik ben voornemens van Calais naar Parijs te vliegen.

— Maar hoe kom je te Calais aan een vliegmaschine? vroeg Brand weer.

— Van Bloidot, antwoordde Raffles, een van mijn vrienden, ik heb hem gisteren telegrafisch verzocht mij met zijn machine van Calais te willen komen halen.

— En daar heb je antwoord op gekregen?

— Twee uur later, eveneens een telegram.

— En hij bestuurt zelf de machine?

— Ja.

— En gaan wij met z'n drieën als passagiers mee? Kan dat?

— Waarom niet? Bloidot is reeds meermalen met drie, ja zelfs met vier passagiers in zijn racemachine opgestegen. En wat het gevaar betreft, Charles, dat zal voor ons toch wel niet van belang zijn.

— Van niet het minste, kwam de diepe basstem van Henderson weer.

Onder het spreken was de boot pijlsnel voortgestoven en reeds konden zij de omtrekken van de pakketboot duidelijk onderscheiden. Vijf minuten later voeren zij in het brede zogspeer van het grote schip en konden zij reeds de beweging aan boord van de mailboot waarnemen.

Het dek stond vol passagiers, die blijkbaar met grote aandacht de sierlijke motorboot aanstaarden.

Aan boord van de pakketboot kon men

zich niet voorstellen, hoe een scheepje van die afmetingen het in snelheid van de vlugste mailboot won.

— Let nu goed op, Charles, beval Raffles.

Deze bracht een kijker voor het oog en tuurde er met grote aandacht door.

Eensklaps liet hij het instrument zakken en zei op zachte toon:

— Daar staat hij, op de commando-brug, naast de tweede stuurman.

— Weet je het zeker?

— Volkomen zeker. Hij heeft al een paar malen door zijn kijker naar ons gekeken en schijnt druk met de stuurman te praten.

— Hij zal toch geen argwaan koesteren?

— Mogelijk doet hij dat wel, zei Raffles. Maar dat is mij onverschillig, zolang hij maar niet weet, dat deze boot aan Lord Aberdeen toebehoort. En dat zal hij wel niet, nu de naam is overgeschilderd. Ik ben niet de enige in Engeland die een motorboot van deze vorm bezit.

Gedurende dit korte gesprek was de boot het grote Franse schip reeds voorbij gevaren en konden de drie mannen duidelijk het gejuich horen, dat aan boord van de pakketboot door de opvarenden werd aangeheven, onder wie zich blijkbaar vele Engelsens bevonden, wier sportieve aard boven was gekomen.

Een kwartier later hadden zij de pakketboot reeds bijna uit het gezicht verloren en konden zij er niets meer van zien dan een zwarte rookpluim, die scherp tegen de lichtblauwe hemel afstak.

Reeds doemde in de verte als een grijze nevel de Franse kust op.

De rest van de reis werd zwijgend afgelegd.

Raffles was in diepe gedachten verzonken. Brand wachtte zich wel om hem in zijn overpeinzingen te storen, daar hij begreep, dat de Gentleman-Inbreker het plan van de aanval uitwerkte.

Om half acht voer de motorboot op de rede van Calais en tien minuten later meerden zij aan de kade vlak voor het douanekantoor. De drie mannen

stapten vlug uit, teneinde de douane- en pasformaliteiten te vervullen, die slechts korte tijd duurden, daar er geen gedrang van reizigers was en zij weinig bagage bij zich hadden. Toen zij het kantoor verlieten, wendde Raffles zich tot zijn chauffeur en zei:

— Volg mijn aanwijzingen nu goed op, James. Ik weet absoluut niet wanneer wij terugkomen. Het kan evengoed midden in de nacht als overdag zijn en ik zal dus vrij wat geduld van je moeten vergen. Neem je intrek in een hotel, dat zo dicht mogelijk bij het hoofdtelegraafkantoor is gelegen en begin met nu dadelijk een paar uren rust te nemen. Je kunt ieder ogenblik een draadloos telegram verwachten, dus je moogt het hotel volstrekt niet verlaten. Als ik je zeg wat er afhangt van de wijze waarop je mijn bevelen opvolgt, zal ik er wel niets meer aan toe behoeven te voegen. Gedraag je nauwkeurig naar de aanwijzingen van dat telegram, dat is alles wat ik van je vraag.

— Gij kunt op mij rekenen, mylord, zei de chauffeur. Gij neemt mij dus niet mee naar Parijs?

— Neen, James, je aanwezigheid te Calais is mij van veel meer nut.

— Dan zal ik mij moeten schikken, mylord.

— Begeef je nu dadelijk naar het hotel De Rode Leeuw, dat op slechts weinige passen afstand van het hoofdkantoor is gelegen.

Raffles drukte de brave chauffeur de hand en verwijderde zich snel met Brand, teneinde een taxi op te zoeken.

Spoedig hadden zij er een gevonden. Zij stapten in en Raffles beval de chauffeur hem tot even buiten de stad te rijden, tot aan het begin van de laagvlakte, die zich voor Calais uitstrekt.

Hier stapten zij uit. Raffles betaalde de chauffeur en leep met snelle schreden de heide op, die hier en daar door bosjes onderbroken wordt. Plotseling wees hij naar de lucht en riep:

— Daar komt hij.

Brand keek in de aangewezen richting.

Zeer hoog in de lucht, ternauwernood

als een klein puntje zichtbaar, dat zwart tegen het firmament afstak, naderde snel een vliegmaschine.

Het vliegtuig vloog zo verbazend snel, dat het binnen enkele ogenblikken duidelijk zichtbaar was en de twee vrienden reeds de draagvlakken konden onderscheiden en het diepe gonzen van de schroef hoorden.

Met een onvergelykelijke sierlijkheid, zwierde de vliegmaschine door het lucht-ruim, daalde toen, beschreef enige elegante wendingen en streek ten slotte als een zwaluw, telkens even van de grond opspringend, alsof zij een goede plek uitzocht om te dalen, op de aarde neer, nauwelijks vijftig meter van de beide mannen af.

Een man sprong uit de machine en keek om zich heen.

Het was Bloidot, de amateurvlieger.

Raffles wuifde met zijn zakdoek, en de aviateur kwam haastig toegelopen.

Toen hij zich verstaanbaar kon maken riep hij vrolijk uit:

— Ik hoop, dat gij niet lang hebt gewacht, mylord. Ik geloof waarachtig dat ik drie minuten over mijn tijd ben.

— Mijn waarde Bloidot, zei Raffles terwijl hij de Fransman hartelijk de hand drukte, een vlieger kan niet zo zijn tijd afpassen als wij, gewone ster-velingen. Ik dank u hartelijk, dat gij mij van dienst hebt willen zijn.

— Ik had het u beloofd, mylord, en belofte maakt schuld.

— Kunnen wij dadelijk vertrekken?

— Onmiddellijk.

— Zoudt gij mij bij de Porte d'Auteuil kunnen afzetten?

— Natuurlijk. Ik kan landen op de renbaan. Het kon niet mooder.

— Laat ons dan gaan, als gij er niets op tegen hebt, riep Raffles uit.

De drie mannen keerden naar de machine terug.

Raffles en Brand kropen tussen de draden door en namen plaats in de smalle fuselage van het vliegtuig.

Bloidot ging op zijn plaats, voor hen, zitten, na de schroef met enige krachtige zwaaien in beweging te hebben gebracht, waarna hij met ongelooflijke

vlugheid, terwijl de machine zich reeds langzaam in beweging stelde, langs de draagvlakken liep en zich in de stuurstoel hees.

De aviateur gaf gas en de schroef begon sneller te draaien.

De machine vloog, de spoorweg volgend, achtereenvolgens met verbazende snelheid over de steden Acres, Lumbres, Fruges, St. Pol, Frévent, Doullens, Amiens, met haar oud bastion, dat zovele aanvallen had moeten doorstaan, Ailly, Clairmont, het spoorwegkruispunt Creil, en ten slotte over de voorstad van Parijs, St. Denis.

Even voor de machine deze voorstad weer zou verlaten, boog zij met een sierlijke wending een weinig naar het oosten en vloog om de oude vestingwerken van de Franse hoofdstad, tot zij de Porte d'Auteuil bereikt had.

Het toestel zweefde nu enige ogenblikken boven de prachtige, nu geheel verlaten renbaan, als zocht het een gunstige plek om te landen, en daalde toen in bevallige spiralen snel van een hoogte van duizend meter.

Bloidot was het eerst van zijn zetel af, en liep vrolijk naar zijn beide medereizigers.

— Reizigers voor Parijs uitstappen, riep hij opgewekt. Gij zijt aangekomen, mylord.

Raffles en Brand stapten op hun beurt uit.

— Mijn waarde Bloidot, zei de eerste, ik zeg u hartelijk dank voor het genot dat gij ons hebt doen smaken en dat maar één gebrek heeft, en dat is dat het te kort heeft geduurd.

— Wij moeten ternauwernood drie kwartier over het traject hebben gedaan, merkte Brand op.

— Volgens mijn chronometer vier en veertig minuten, zei de Franse vlieger, niet zonder trots.

Raffles stak Bloidot de hand toe en zei:

— Nogmaals mijn dank. Mijn tijd is thans zeer beperkt, maar als gij dezer dagen te Parijs mocht komen, dan zal het mij een eer zijn, uw gastheer te mogen zijn. Ik logeer in het Grand Hotel.

— Ik weet niet, of ik van uw uitnodiging gebruik kan maken, mylord, antwoordde de Fransman, maar ik zal mij uw adres in het oor knopen. En nu zeg ik u vaarwel. Ik heb tegen twaalf uur een afspraak met een collega te Lyon.

Hij wuifde met de hand tot afscheid en schoof de grote bril weer voor zijn ogen.

Het vliegtuig steeg snel.

Een minuut later was het reeds zo hoog geklommen, dat de beide vrienden het nog slechts als een stip aan de hemel zagen.

Even later was het verdwenen.

De twee mannen liepen vlug over het grasveld, bereikten de grote tribune en verlieten de renbaan.

— Ik hoorde je tegen Bloidot zeggen dat je in het Grand Hotel logeerde, zei Brand na enige ogenblikken. Ben je dat werkelijk van plan? Ik meende dat je in je eigen woning zou trekken.

— Dat doe ik ook. Maar dan ben ik Raffles. Als Lord Aberdeen logeer ik

natuurlijk in een van de grootste hotels van Parijs. Ik moet steeds voor een alibi zorgen, dat mij in tijd van nood kan helpen, aan de nasporingen van de politie te ontkomen.

— Je hebt gelijk, zei Brand, daaraan had ik zo gauw niet gedacht.

Al pratende hadden zij de uitgang van de renbaan bereikt en wandelden nu naar de Rue d'Auteuil, waar zij op de elektrische tram stapten, die hen naar het centrum van de hoofdstad bracht.

Bij de Cour de la Reine verlieten zij de tram, namen een auto en lieten zich naar het Grand Hotel brengen, aan de Boulevard des Capucines gelegen.

Raffles bestelde twee kamers onder de naam van Graaf William Aberdeen en zijn secretaris.

Het was nu bij twaalf. De twee vrienden gebruikten de lunch in de grote eetzaal van het beroemde hotel, waar zich een der aangrijpendste voorvallen uit Zola's realistische boek «Nana» afspeelt, en verlieten daarna het hotel.

HOOFDSTUK V

EEN ONGEWENST BEZOEK

Op de hoek van de Boulevard Richelieu stapten de twee vrienden op een motorbus, die hen binnen een half uur naar de Rue Vaugirard bracht.

Dicht bij de Rue de Rennes verlieten zij het voertuig.

Raffles haalde een bos sleutels uit zijn zak en de vrienden gingen het hoekhuis binnen, nadat Raffles de slaperige portier zijn naam, die ditmaal monsieur Buisson hield, had opgegeven.

Met een der sleutels opende hij een deur gelijkvloers en liet Brand binnen gaan.

Zij bevonden zich nu in een gang, die aan weerszijden twee deuren had.

Met een tweede sleutel opende Raffles een der deuren.

De twee mannen traden binnen.

Het vertrek, waarin zij zich nu bevonden, was keurig gemeubeld en zag er uit als de mooie kamer van een klein renteniertje, die liever alles zelf opknapt dan zich op genade en ongenade over te geven aan een dienstbode. Blijkbaar onderhield de portiersvrouw dit vertrek als de bewoner niet aanwezig was.

Ofschoon Brand onderzoekend rondkeek, kon hij niets bijzonders aan het vertrek ontdekken. Het was een kamer, zoals men er in deze buurt honderden vond.

De twee mannen gingen de kamer weer uit, liepen de gang ten einde en daalden de smalle betonnen keldertrap af, nadat Raffles een zorgvuldig verborgen deur had geopend met behulp van een zonderling gevormde sleutel, die in

niets op de gewone sleutels van de tegenwoordige tijd geleek.

In de kelder ontstak Raffles zijn zaklantaarn en zocht op de vloer rond, tot hij een ring had gevonden, waaraan hij uit allé macht trok, tot hij een houten luik geopend had, waaronder een tweede trap zichtbaar werd.

Brand kon zien, dat de trap zeer oud moest zijn. De treden waren uitgesleten, en de bakstenen die de trap vormden, waren half verteerd.

Een bedompte grondlucht kwam hen tegemoet.

Zij daalden dertig treden af, en toen werd het geruis van de snel voortstromende Seine duidelijk verneembaar.

Eindelijk stonden zij beneden.

Brand keek verbaasd om zich heen.

— Het is een waar onderaards hol, riep hij uit. Hoe is het mogelijk dat men dit niet eerder ontdekt heeft?

— Ten eerste, omdat niemand zich de moeite gegeven heeft, er onderzoek naar te doen, en ten tweede omdat dit oude, vervallen huis lange jaren onbewoond is geweest, antwoordde Raffles kalm.

— De ingang van de onderaardse tunnel was zeker goed verborgen?

— Voortreffelijk. Ik vond na lang zoeken een plek van de keldermuur, die een holle klank gaf. Daar begon ik mijn graafwerk. Ik stak de muur door en vond de trap, die wij zoëven zijn afgedaald.

— Toen bereikte je dit hol...

— En die omstandigheid maakte het mij duidelijk, dat ik op de goede weg was.

— Was het hol overal afgesloten?

— Ja, en dat was lastig genoeg. Het duurde een volle week, voor ik de geheime deur, van zeer zwaar eikenhout gemaakt, had gevonden, die toegang tot de tunnel verleende. Die deur was onder een dikke leemlaag verborgen en niets verried haar aanwezigheid. Maar door geduldig de muur op talrijke plaatsen af te krabben en telkens te kloppen vond ik ten slotte wat ik zocht.

Onder het spreken waren zij door het hol gelopen, dat ongeveer twintig bij veertig meter mat,

— Waarom zouden de monniken dit hol zo groot hebben gemaakt? vroeg Brand onder het lopen.

— Ik vermoed dat zij hier hun geheime bijeenkomsten hielden, antwoordde Raffles. En zelfs denk ik, dat dit hol oorspronkelijk nog veel groter is geweest, maar dat in de loop der tijden een gedeelte is ingestort. Je zult wel weten, dat dergelijke onderaardse holen in de middeleeuwen niets bijzonders waren.

— Dat is zo. Is dat de deur?

Brand wees op een zware, eikenhouten deur, met half door de vocht doorgeroeste, ijzeren bouten beslagen, die zich nu voor hen in de muur opende.

— Ja. En als we eenmaal die deur door zijn, kunnen we bijna een vol uur lopen, voor we de uitgang bereikt hebben.

— Loopt die gang recht door?

— Zo goed als, tenminste. Hier en daar maakt zij een flauwe bocht, maar de hoofdrichting is een bijna volmaakt rechte lijn. Dat spreekt ook vanzelf, als je bedenkt dat de vluchtende monniken zo snel zij maar konden uit de voeten wilden komen. En nu ik je de inrichting van het huis heb laten zien, zullen we Kyrie Karapoulos eens gaan bezoeken.

— En als zijn woning al door de politie omsingeld is?

— Dan zullen twee zulke nette lieden als wij er toch wel toegang krijgen, zei Raffles met uitgestreken gezicht.

— Je hebt zeker een plan, dat je me nu nog niet wilt zeggen, hernam Brand. Maar ik vrees, dat deze onderneming ons duur te staan kan komen, als Sullivan de Griek gewaarschuwd heeft en deze op zijn beurt de politie op de hoogte heeft gebracht van het gevaar dat hem boven het hoofd hangt.

— Als het gevaar inderdaad dreigend mocht blijken, zo dat wij moedwillig onze eigen ondergang zouden bewerkstelligen door het te trotseren, dan is het nog tijd genoeg, ons bescheiden terug te trekken, zei Raffles kalm. Maar zover zijn we nog niet.

Brand zweeg.

Hij begreep, dat Raffles een plan uitbroedde, dat hij nog niet kon of wilde mededelen, en hij was er de man niet naar, de man die hij boven alles ter wereld achtte, vragen te stellen, die deze blijkbaar liever niet beantwoordde.

De beide mannen stegen de twee trappen weer op, nadat Raffles zorgvuldig ieder spoor van hun aanwezigheid had verwijderd en alle deuren met de grootste zorg had gesloten.

Daarop traden zij nogmaals de slaapkamer binnen.

Raffles opende een geheim vak in de muur en haalde daar enige voorwerpen uit, die hij in zijn binnenzak stak, benevens wat kledingstukken, pruiken en andere vermommingen.

— Je bent hier reeds goed voorzien, zei Brand bewonderend.

— Dat moet ik wel. Dit is als het ware een « zuster-filiaal » van mijn geheime bergplaatsen te Wenen, Berlijn, Boedapest, Amsterdam, Christiania, Madrid, Rome en Stockholm. Je begrijpt dat het niet altijd mogelijk is, zich in een vreemde stad afgedragen kleren aan te schaffen, of wel uniformen, livreeën enz., zonder dat dit argwaan wekt. Ik mag zeggen, dat ik de moderne talen vloeiend spreek, maar toch zou een achterdochtig politiemann aan mijn accent allicht kunnen horen dat ik geen landsman van hem ben. Daarom heb ik op mijn reizen langzamerheid een gehele garderobe in alle hoofdsteden van Europa weten aan te leggen, die mij van het grootste nut is.

— Daar heb ik ervaring van, riep Brand uit. En ga je je nu vermommen?

— Ja, en ik verzoek je, hetzelfde te doen.

— Waarop moet ik gelijken?

— Op een Engelse detective.

— En jij?

— Op een andere Engelse detective.

— En gaan we in die vermomming naar Karapoulos?

— Je bijt er in.

Er scheen een licht voor Brand op te gaan.

Hij keek Raffles met schitterende ogen aan, maar weerhield de vraag, die op

zijn lippen zweefde.

— We zijn dus Engelse detectives, hernam hij. Best. Maar als we als zodanig optreden... heb je dan legitimatiekaarten... een penning... een aanstelling?

— Van dat alles ben ik voorzien, antwoordde Raffles bedaard. Hier zijn de papieren in kwestie.

Hij wierp enige penningen, paperassen en kaarten op tafel.

Brand nam ze op, en wierp er een blik op.

Na enkele ogenblikken, nadat hij Raffles bewonderend had aangekeken, zei hij:

— Ik denk aldoor maar, dat ik nu toch wel al je geheimen ken, en je slimme uitvindingen doorzie... en telkens moet ik mezelf bekennen, dat ik er nog ver van af ben, je geheel te doorgronden. Die papieren zouden zelfs door een echte rechercheur niet dan met de grootste moeite als vals herkend worden. Zij zijn zo voortreffelijk nagemaakt, dat zelfs Sullivan er zich in zou vergissen.

— Ze zijn niet nagemaakt, zei Raffles kalm.

— Wat zeg je? Hoe ben je er dan aangekomen?

— Ik heb ze aan een paar politiemannen ontroofd en hun namen eenvoudig weg geroedeerd en vervangen door een onduidelijk geschreven naam, die evengoed Johnston als Brown of White kan voorstellen.

— Lang geleden?

— Veertien dagen.

— Ik heb er maar één woord voor... het is ongelooflijk.

— Dank je, zei Raffles droog. En laat ons nu maar voortmaken, want onze voorsprong op Sullivan wordt al veel kleiner en het zou niet bepaald aangenaam zijn, als de inspecteur ons daar ten huize aantrof, terwijl wij bezig zijn de Griek te ontlasten van enige contanten, die hij toch niet weet te gebruiken, en die hij op zeer onfatsoenlijke wijze gewonnen heeft.

De beide mannen zetten zich ieder voor een klein tafeltje en vermomden zich in enkele minuten zo voortreffelijk, dat niemand in hen de twee def-

tige heren zou hebben herkend die zo-even het huis waren binnen gegaan. Zodra zij gereed waren, sloot Raffles met de meeste zorg alle deuren en geheime

vakken. Daarop verlieten zij het huis door een tweede deur, die in de Rue de Rennes uitkwam, zonder dat de portier hen had zien vertrekken.

Hoofdstuk VI

SULLIVAN AAN HET WERK

Terwijl dit alles voorviel, zaten Sullivan en zijn beide helpers, White en Smithson, in de sneltrein, die hen naar de Franse hoofdstad voerde.

Op zeker ogenblik zei Sullivan tot de twee detectives:

— Smithson en White, ik heb juist jullie beiden medegenomen, omdat ik een paar sterke en moedige mannen nodig heb. Ik geloof, dat een moeilijke taak ons wacht. Zoals ik jullie al in het kort heb gezegd, ben ik ervan overtuigd, dat wij hier op het spoor zijn van niemand minder dan John Raffles, de man, naar wie de justitie in ongeveer alle landen van Europa zoekt, zonder hem te kunnen vinden. Jullie begrijpt, welk een eer het voor onze politie en zelfs voor ons gehele land zou zijn, als wij er in konden slagen, die geheimzinnige man te arresteren.

— Dat zou zeker het geval zijn, mijnheer, zei White.

— Maar laten wij die taak vooral niet te licht opvatten, want ik moet toegeven, dat wij met een man te doen hebben die in schranderheid niet alleen niet voor ons onderdoet, maar door zijn jarenlange ondervinding een voorsprong op ons heeft, die wij niet zo gemakkelijk zullen inhalen.

— Als wij er maar een flauw idee van hadden, wie die Raffles eigenlijk is, en onder welk mom hij zich in de grote wereld pleegt te bewegen, mijnheer, zei Smithson. Dat zou ons al een heel eind op streek helpen.

— Maar beste Smithson, als we dat wisten, dan hadden wij hem toch direct beet, riep Sullivan uit. Zijn kracht

schuilt juist hierin, dat niemand ook maar het geringste vermoeden heeft, wie die geheimzinnige Raffles inderdaad is.

— Hebt gij de bewoner van het huis aan de Champs Elysées telegrafisch op de hoogte gebracht?

— Direct. Ik heb, daar ik niet wist door hoeveel personeel het huis bewoond wordt, mijn telegram gericht tot de portier van het huis, opdat hij alle bewoners zou kunnen waarschuwen, ofschoon het zo goed als zeker is, dat de inbraak gelijkvloers zal plaats hebben. Dat meen ik uit deze tekening te mogen opmaken.

— Maar als de bewoners ingelicht zijn dan zal Raffles het niet wagen, zijn plan ten uitvoer te brengen, en kunnen wij hem dus ook niet arresteren, merkte Smithson op.

— Ik heb in mijn telegram de raad gegeven, zo min mogelijk te laten blijken, dat men op zijn hoede is, en alleen 's avonds een aantal detectives in huis te nemen, zonder dat dit opvalt.

— Maar zou Raffles, door het verliezen van de tekening, al niet reeds zelf gealarmeerd zijn en de hele onderneming laten varen, tot de kust weer veilig is? vroeg White.

— Dat is natuurlijk mogelijk, maar dan moeten wij aannemen, dat hij ook weet, of althans vermoedt, dat de verloren schets juist in handen van de politie is geraakt, hernam Sullivan. Wij kunnen dus alleen maar hopen, dat hij aan zoiets niet denkt.

— Zijt gij van plan dadelijk naar het huis aan de Champs Elysées te gaan?

— Ja, dat wil zeggen, nadat ik eerst

in de grote hotels navraag naar de pas aangekomen reizigers heb gedaan.

— Dus gij gelooft werkelijk, dat Raffles zijn plan niet alleen niet heeft opgegeven, maar ons zelfs vooruit zou zijn vroeg White.

— Dat zou mij volstrekt niet verwonderen, antwoordde Sullivan.

Hij keek enige ogenblikken in gedachten voor zich uit en zei toen plotseling:

— Hebben jullie op die snelle motorboot gelet, die ons op het Kanaal is voorbij gevaren?

— Zeker mijnheer, antwoordde Smithson. Het was een prachtige boot, en zo snel als een torpedojager.

— Dat mag zo zijn, maar het bootje beviel mij in het geheel niet.

— Hoezo, mijnheer? vroeg de detective verbaasd.

— Dat kan ik niet zo onder woorden brengen. Het was louter een ingeving die mij zei, dat die snelvarende boot niet alleen voor vermaak zo ijlings het Kanaal overstak.

— Gij wilt toch niet zeggen...

— Ik wil niets zeggen. Ik vermoed alleen maar. En vermoedens zijn voor een politiemann dikwijls meer waard dan zekerheden. Ik kan mij niet goed begrijpen wat een nog zo vurig sportman op zulk een buitensporig uur op het Kanaal uitvoert.

— Hebt gij de opvarenden door uw kijker herkend?

— Neen. Ik zag drie man, waarvan er een de motor bediende en een het roer. Ook de kapitein wist hen niet thuis te brengen, en dat vond ik vreemd genoeg, want de kapiteins van de boten die dag aan dag sedert jaren op de Franse kust varen, leren langzamerhand alle eigenaars van grote motorboten kennen, en zeker als zij zo buitengewoon snel zijn als deze, die het nodig had geoordeeld, geen naam te voeren.

— Had die boot geen naam? vroeg White, nu ook achterdochtig geworden.

— Neen, die was blijkbaar overgeschilderd, en dat nog niet lang geleden, want ik kon door mijn sterk vergrotende kijker duidelijk het onderscheid tussen

het hout van de boot en de verf van de overgeschilderde naam zien.

— Ja, dan moet ik u toegeven, dat er kans is, dat onze man werkelijk met die boot is overgestoken, en dan heeft hij ook een voorsprong van minstens anderhalf uur op ons.

— Dat kan mij niet zoveel schelen, hernam Sullivan. Want Raffles mag een ondernemend man zijn... zo brutaal zal hij wel niet zijn, op klaarlichte dag een inbraak te plegen in een der deftigste wijken van Parijs, in een huis, waar zich dus een vrij groot aantal bedienden moet bevinden.

— Ik mag het lijdin, mijnheer, zei Smithson. Maar naar wat ik al van die Raffles vernomen heb, is hij tot alles in staat.

Zo bleven de drie Engelse politiemannen nog enige tijd doorpraten, tot de trein het Gare de l'Ouest binnenreed.

Sullivan en zijn metgezellen stapten uit, en namen een auto, nadat de inspecteur per telefoon kamers besteld had in het Grand Hotel.

In hetzelfde hotel dus, waar Raffles en Brand hun intrek hadden genomen.

Langs de Rue de Lafayette en de Rue de Montmartre bracht de taxi de drie mannen naar het hotel, waar de portier hen ontving met de mededeling, dat zij er goed aan hadden gedaan, reeds op het station kamers te bespreken, daar het hele, grote hotel van onder tot boven vol was.

Sullivan en zijn reisgenoten gingen zich een weinig verfrissen en dadelijk daarop maakte de eerste zich aan de gérant bekend, die nu niet bepaald in de wolken scheen over de mededeling, dat hij drie Engelse detectives onder zijn dak herbergde.

Op verzoek van de inspecteur liet hij hem echter het vreemdelingenboek zien, waarop sedert die ochtend een vijftigtal namen waren bijgeschreven.

Sullivan liep de lijst snel door.

Toen haalde hij teleurgesteld de schouders op.

— Ik had ook moeten bedenken, dat ik wel groot geluk zou moeten hebben, als ik in het eerste het beste hotel maar

dadelijk mijn man gevonden had, zei hij.

— Nog hiervan gezwezen, mijnheer, dat de man die we zoeken, wel niet zijn eigen naam in het vreemdelingenboek zal hebben geschreven, merkte White op.

— Natuurlijk. Maar hij kon hebben geschreven: Graaf of Lord die en die met twee bedienden of iets dergelijks... want gij herinnert u, dat de mannen in de motorboot drie in getal waren. Enfin, ik zal de moed niet zo gauw laten zakken en van hier per telefoon ook in

andere hotels informeren.

Sullivan deed dit dan ook, na zich overal bekend te hebben gemaakt als inspecteur der Londense politie... echter zonder het minste resultaat, zoals te begrijpen is.

Met dit onderzoek was hij een uur kwijt geraakt en toen hij besloot, zich naar het huis van de Champs Elysées te begeven, had hij niets anders uitgevonden dan de naam van de bewoner Kyrie Karapoulos.

HOOFDSTUK VII

EEN BRUTAAL STUKJE

Raffles en Brand hadden, zodra zij het huis in de Rue Vaugirard verlaten hadden, een taxi aangeroepen, die hen tot aan de Place de la Concorde bracht.

Daar stapten zij uit en zonden de chauffeur weg.

— Ik behoeft je zeker niet te vragen of je de woning van onze vriend Karapoulos weet te vinden, zonder naar de weg te vragen, merkte Brand op.

— Daar kun je gerust op zijn, antwoordde Raffles. Ik zou het huis desnoods in het donker weten te vinden, al brandde er geen lantaarn in geheel Parijs. Dat spreekt ook wel van zelf, want ik heb als zijn bediende herhaaldelijk boodschappen moeten doen en dat is nog niet zo lang geleden.

Onder het spreken waren zij snel de welbekende weg in de richting van de Place de l'Etoile opgelopen.

Toen zij de Rue de la Boétie passeerden sloeg het op een naburige kerkklok één uur.

— We mogen er prat op gaan, dat we niet getreuzeld hebben, merkte Brand lachend op. Om vijf uur in de ochtend uit Dover vertrokken en om één uur op de Champs Elysées te wandelen, is een kunststukje, dat niet velen ons zullen nadoen.

— Tenzij men reeds te Dover over een vliegmaschine beschikt, antwoordde

Raffles, want dan zou men de reis nog wel in een paar uur minder kunnen doen. Maar daar is het huis van onze man. Ik verzoek je nu om niet te vergeten dat je een Engels detective bent en je als zodanig te gedragen. Verder zal ik je wel niet behoeven te zeggen, dat je je over volstrekt niets verbazen mag, wat je mij ook hoort zeggen of ziet doen.

— Dat behoeft je mij niet nog eens in het bijzonder mede te delen, zei Brand glimlachend. Ik ben er langzamerhand aan gewend geraakt dat je de dingen heel anders doet dan een gewoon mens en ook meestal anders dan ik verwacht. Wees gerust, ik zal me over niets verwonderd tonen.

— Zoveel te beter. Je hebt je revolver in je zak, hoop ik?

— Geladen en wel.

— De stalen handboeien?

— Zitten in mijn rechterzak.

— De chloroformdoek? vroeg de ander weer.

— Bevindt zich veilig in mijn linkerzak.

— Dan is alles in orde, en hebben wij niets anders te doen dan op 'n beetje goed geluk te hopen.

— Zijn er veel bedienden in huis?

— Er waren er, toen ik Karapoulos zo ijverig diende, een viertal, buiten mij-

zelf gerekend.

— Maar dat zijn er niet weinig, riep Brand uit, niet zonder enige ongerustheid te laten blijken.

— Dat is zo, maar ik zal wel kans zien er een paar te doen verdwijnen als ik het nodig oordeel.

— Zou Karapoulos op dit ogenblik thuis zijn, denk je?

— Dat denk ik haast wel. Het is het uur van de lunch en de Griek was, tenminste in mijn tijd, niet gewend om buitenshuis te dejeuneren.

Op dit ogenblik waren zij de hoek van de Rue de Boétie genaderd.

Daar verhief zich een prachtig huis van drie verdiepingen, opgetrokken uit grote blokken natuursteen. Aan de zijde van de zoëven genoemde straat bevond zich de vrij grote tuin, omringd door een hoge bakstenen muur, van boven voorzien van een dubbele rij scherpe ijzeren punten.

Raffles wees er glimlachend op.

— Zoals je ziet, zei hij, is onze vriend niet zeer gerust wat betreft de kans dat men eens een onderzoek in zijn brandkast zal komen instellen en daarom heeft hij zich tegen ongewenste visite trachten te wapenen. De brave man heeft daarbij vergeten, dat niet alle inbrekers de weg over een muur zoeken en bij wijze van uitzondering ook wel eens de voordeur gebruiken om binnen te komen.

Hij trad regelrecht naar de loge van de portier, die zich even voorbij de fraale koetspoort bevond en gaf de man een kaartje, waarop met eenvoudige, duidelijke letters gedrukt stond: James Sullivan, inspecteur der Londense politie.

Brand kreeg hier de eerste gelegenheid om zich te verbazen, maar hij wachtte zich wel door enig teken zijn verwondering te laten blijken.

In het Frans, maar met een sterk Engels accent zei Raffles:

— Goede vriend, kunt gij mij zeggen of mijnheer Karapoulos op dit ogenblik thuis is?

— Jawel, mijnheer, antwoordde de man, maar ik betwijfel zeer of hij u zal kunnen ontvangen, want hij moet op dit ogenblik aan het dejeuner zitten.

— Dat kunt gij aan mij over laten, zei Raffles, ik ben er zeker van, dat de bewoner van dit huis mij onmiddellijk zal ontvangen als hij dit kaartje heeft gezien. Wees zo goed het hem onmiddellijk te doen overhandigen.

De portier keek de beide bezoekers aandachtig aan.

Hij drukte op een elektrische bel onder het bereik van zijn hand en er verscheen een liftjongen, wie hij het kaartje ter hand stelde.

De man zei toen brommende:

— Gij kunt de liftjongen volgen, mijnheer Karapoulos bevindt zich thans in de eetkamer, op de eerste verdieping.

Raffles, die dit waarschijnlijk minstens evengoed wist als de portier zelf, gaf geen antwoord en volgde de jongen in zijn groene nauwsluitende livrei met de vergulde knopen.

Zij waren een brede, marmeren trap opgelopen, bedekt met een wijnrode loper, waarin hun voeten tot aan de enkels wegzakten.

Zij stonden nu op een groot portaal, waarop zich aan weerszijden brede deuren bevonden.

De liftjongen wendde zich tot de beide bezoekers om en verzocht hen enige ogenblikken te wachten, waarop hij, steeds met het kaartje in zijn hand, een deur binnentrad.

Het duurde niet lang of de liftjongen was weer terug.

Hij wilde de bezoekers iets mededelen maar had er zelfs de tijd niet toe zijn mond te openen, want vlak achter hem verscheen in de deuropening een zonderling personage, die Raffles onmiddellijk herkende als zijn voormalige baas en wiens aanblik Brand in iedere andere omstandigheid een glimlach zou hebben afgedwongen.

Karapoulos was buitengewoon dik, wat ieders recht is, maar hij overdreef dit in zodanige mate, dat men niet dan met inspanning kon zien waar zijn lichaam eindigde en zijn ledematen begonnen. Hij geleek een vormloze klomp vlees, door een zonderlinge grill van de natuur geplaatst op een paar korte, zeer kromme benen, die hem noodzaakten op

de binnenkant van zijn voeten te lopen.

Zijn monsterachtig dik hoofd was geen ogenblik in rust en schommelde op zijn romp heen en weer als een geschildte tomaat op een warm bord. In zijn dikke, met ringen overladen vingers, uiteen gespreid als de vinnen van een zeehond, hield hij zijn servet, en zijn van vet glimmende lippen bewezen, dat hij midden onder het eten was opgestaan om zijn bezoekers te ontvangen.

Brand had bij zijn avonturen met Raffles al menigmaal vreemde gezichten gezien, maar naderhand vertelde hij zijn vriend, nooit te hebben kunnen geloven, dat iets dergelijks onder de zon bestond. Het zou moeilijk vallen het ge-laat van de Griek getrouwelijk af te schilderen, het geleek nog het meest op een pompoen, zoals men die wel eens utholt om er van binnen een kaarsje in te zetten. Zijn zeer kleine neus ging schuil tussen een paar ontzaglijke wangen, die hij telkens om een onnaspeurlijke reden opblies tot een omvang van een van die balonnetjes waarmede de kinderen zich vermaken.

Boven die wangen loerden een paar kleine varkensogjes, die onrustig rondwaarden en nooit langer dan enkele seconden op hetzelfde punt gevestigd bleven.

Terwijl Brand, nog niet bekomen van zijn verbazing, de Griek aanstaarde, die niet veel groter was dan de liftjongen, nam Raffles hoffelijk zijn hoed af en zei:

— Mijnheer Karapoulos, het doet mij leed dat ik u onder het middagmaal kom storen, maar de zaak kan geen uitstel velen, zoals gij zelf zult inzien, zodra ik u op de hoogte heb gebracht. Gij hebt immers mijn telegram ontvangen?

— Ik heb het ontvangen, mijnheer Sullivan, antwoordde Karapoulos met bevende lippen, terwijl hij zijn servet zenuwachtig verfrommelde.

— Hebt gij de politie van de Franse hoofdstad ingelicht? vroeg Raffles.

— Dat heb ik gedaan.

— En wat heeft zij geantwoord?

— Dat zij deze nacht enige gewapende rechercheurs in mijn woning op post

zal zetten. O, mijnheer Sullivan, barstte hij plotseling uit, terwijl hij zijn servet liet vallen en met zijn dikke glimmende vingers de lapellen van Raffles' jas beet-greep, dat mij dit nu nog moet overkomen.

— Mijnheer, antwoordde Raffles doodkalm, er is u nog niets overkomen. Dit ten eerste. En voorts verzeker ik u, dat zelfs de aanzienlijkste personen in den lande, hoogst achtenswaardige mensen, niet gevrijwaard zijn tegen een bezoek van inbrekers. Ik ben sedert lange jaren bij de Londense politie werkzaam en ik kan u verzekeren, dat alle dieven en moordenaars een treffende onpartijdigheid aan de dag leggen bij het kiezen van hun slachtoffers. De hoofdzaak voor deze categorie medeburgers is, dat de lieden, bij wie zij hun bezoeken afleggen, rijk met aardse goederen be-deeld zijn en dat is, wanneer mijn inlichtingen juist zijn, bij u toch wel het geval.

— Men overdrijft, mijn waarde heer Sullivan, riep de Griek met sidderende stem, men overdrijft. Ik bezweer u dat men overdrijft. Ik ben een welgesteld man, maar rijk ben ik volstrekt niet. Zie toch dit eenvoudige huisje eens aan, waarin ik woon. Een dagloner heeft het beter.

— Dan schijnen de dagloners hier in Frankrijk niet te beklagen te zijn, mijnheer Karapoulos, hernam Raffles droog. Ik voor mij zou met deze woning heel erg tevreden zijn, ofschoon ik mij niet te beklagen heb over het traktement, dat mij wordt uitgekeerd. Maar laat ons ter zake komen: Hebt gij zelf reeds maatregelen genomen?

— Wat zou ik voor maatregelen genomen hebben, mijnheer Sullivan? jammerde de Griek, terwijl hij zenuwachtig met zijn korte, kromme beentjes schuifelde. Gij moet bedenken, dat ik totaal in de war ben door dit vreselijk avontuur...

— Dat nog niet heeft plaats gehad, vulde Raffles onverstaanbaar de zin aan.

— Maar dat zal plaats hebben, mijnheer, kreet het dikke mannetje, met een tragisch gebaar zijn rolronde armen ten

hemel heffende.

— Tegen het noodlot zijn wij geen van allen bestand, mijnheer Karapoulos, zei Raffles kalm. Als gij bestolen moet worden, dan zult gij ook bestolen worden, al zoudt gij hier een heel regiment infanterie met een batterij veldgeschut opstellen. Een weinig fatalisme, mijn waarde heer, wat ik u verzoeken mag. Intussen zullen wij doen wat in ons vermogen ligt om onheil te voorkomen. En wees nu zo goed mij voor te gaan naar uw vertrekken, opdat ik mij kan overtuigen van de plaatselijke gesteldheid. Ik hoop met de Franse politie te kunnen samenwerken en niets zal mij liever zijn dan haar te helpen de gevaarlijke hoosdoener in handen te krijgen, naar wie de politie van geheel Europa reeds sedert jaren tevergeefs zoekt.

De dikke Griek wilde zijn servet oprapen, maar gaf deze poging onmiddellijk op, daar hij evengoed had kunnen proberen de sterren van de hemel te plukken.

Hij slaakte een kermende zucht en ging zijn bezoekers voor naar een met overdadige weelde ingericht salon.

— Hebt gij veel zilver in huis? vroeg Raffles onverschillig, terwijl hij het vertrek met een snelle blik nauwkeurig opnam.

— Het is maar wat gij veel noemt, mijnheer Sullivan. Ik ben een eenvoudig man, die zeer ingetogen leeft. Als ik zeg, dat ik voor een half miljoen francs tafelzilver in mijn huis heb, ben ik zeker, te overdrijven.

— Het is een bagatel, zei Raffles, om wiens lippen een onmerkbaar glimlach speelde.

— Nietwaar? vroeg Karapoulos grichtig. Het is de moeite niet waard om er over te spreken en ik kan mij met de beste wil niet voorstellen wat een inbreker hier komt zoeken.

— Hebt gij juwelen? vroeg Raffles weer.

Karapoulos krabde zich achter de oren alsof het hem de grootste moeite kostte, het zich te herinneren.

— Ik geloof haast van wel, dat ik wat van dat spul heb, mijnheer Sullivan.

— Waarde heer Karapoulos, zei Raffles, die hem onafgebroken had gadegeslagen, ik zou u in uw eigen belang aanraden niets voor mij verborgen te houden. Ik heb u gewaarschuwd tegen een inbraak, maar daaraan alleen hebt gij niet veel. Zeg mij alles. Hier zijn mijn legitimatiepapieren en die van mijn collega.

— Maar ik heb er geen ogenblik aan gedacht om u te wantrouwen, riep de Griek haastig uit.

— Als dat zo is, antwoord mij dan niet met uitvluchten en zeg mij eerlijk, wat gij aan sieraden in huis hebt. Dat gij dit niet zeer nauwkeurig zoudt weten, is van een man als gij zijt, nauwelijks aan te nemen.

Karapoulos, die de minachting dezer laatste woorden niet hoorde, antwoordde na een korte weifeling:

— Welnu dan, ik heb enige diamanten van vrij grote waarde, een paarlen halssnoer en wat ringen in mijn bezit tot een gezamenlijke waarde van ongeveer driemaal honderdduizend francs.

— Zijn zij veilig weggeborgen, vroeg Raffles. Of liggen zij in de kluis van een bank?

— Neen, in mijn brandkast.

— Waar staat dat meubel?

— In mijn slaapkamer.

— Waar bevindt zich dat vertrek?

— Op de tweede verdieping.

— Kunt gij uw bedienden vertrouwen?

— Tot dusverre heb ik nog geen reden gehad voor het tegendeel.

Raffles dacht even na en vroeg toen opnieuw:

— Gij hebt een telefoon in huis?

— Natuurlijk, antwoordde de Griek verbaasd, waarom vraagt gij dat?

— O, wij konden weleens in de noodzakelijkheid komen, om ons met de politie in verbinding te stellen. En nu zult gij wel zo goed zijn mij te veroorloven, enige aantekeningen te maken van mijn bevinding. Ik zie dat gij uw dejeuner nog niet beëindigd hebt en verzoek u dus vriendelijk u door ons niet te laten storen.

Karapoulos scheen enkele ogenblik-

ken te aarzelen.

— Voor gij heengaat, zei Raffles, zou ik u nog wel in overweging willen geven uw zilver en uw sieraden door een uwer meest vertrouwde bedienden onder uw toezicht bijeen te doen pakken en gedurende een paar weken, tot men de inbreker gearresteerd heeft, naar de Franse Bank of een andere veilige schuilplaats te doen brengen.

— Dus gij denkt werkelijk, vroeg Karapoulos bevend, dat men het op mijn eigendommen voorzien heeft?

— Ik denk het niet alleen, maar ik ben er zeker van, antwoordde Raffles op een toon, die alleen Brand begreep.

— Dan zal ik uw raad onmiddellijk opvolgen, mijnheer Sullivan, zei Karapoulos.

Daarop trachtte hij een buiging te maken en verliet het vertrek.

De twee vrienden keken elkaar glimlachend aan.

— Wel, Charles, vroeg Raffles, wat denk je wel van ons kereltje? Heb je ooit, buiten een kijktentje, zulk een zonderling misbaksel der natuur gezien?

— Neen, bekende Brand volmondig, ik wist niet dat er zulke wezens bestonden. En zeg me nu eens, wat we gaan doen.

— Eens kijken, of die kast daar, die ik mij nog zeer goed herinner, ruimte biedt, om er gedurende een paar uren iemand in op te sluiten.

— Ben je dat van plan? vroeg Brand verbaasd.

— Ja. Dat is een onderdeel van mijn plan.

— En wie zal dat zijn?

— Dat zal het lot wel uitwijzen... de eerste de beste die hier binnen komt en dat zal waarschijnlijk de bediende zijn, die ons aanstonds een glas wijn of een kop koffie komt presenteren.

— Komt die dan? vroeg Brand, wel wat onnozel.

— Dat kan, dunkt mij, niet uitblijven, antwoordde Raffles. Onze gastheer zit te dineren, hij verwacht dat wij hem een dienst zullen bewijzen, wat is nu begrijpelijker dan dat hij ons iets aanbiedt. Luister nu goed naar wat ik je

zeg, want de tijd is kostbaar.

— Ik luister, zei Brand.

— Zodra de bediende met zijn blad binnenkomt, staan wij beiden op, ik zal zorgen dat ik het eerst bij hem ben, terwijl ik het glas of de kop uit zijn hand aanneem, druk je hem het chloroformmasker op zijn gezicht. Handel snel en goed, want van dit ene gebaar kan onze hele onderneming afhangen.

— Maar Karapoulos zal zijn bediende missen.

— Dat moeten wij afwachten. Het is niet waarschijnlijk, want het dejeuner loopt ten einde, maar als hij naar hem mocht vragen, zeg ik eenvoudig dat ik de man met een boodschap naar de politie heb gezonden.

— En daarna?

— Daarna zal ik de kracht en de sterkte van deze kniptang eens beproeven op zekere electrische draden hier in huis, die mij in de weg zitten.

— Vervolgens?

— Vervolgens zal ik wel een ingeving krijgen, die mij doet handelen zoals het 't beste is. Neem je doek en opgelet. Het gaat er nu om.

Brand stak de hand in de linkerzak van zijn overjas en haalde er een doek uit, die in een stuk rubberdoek was gewikkeld. Hij maakte het omhulsel zodanig los, dat hij er het chloroformmasker dadelijk kon uitnemen als het vereist was.

Geen vijf minuten waren verlopen, of de twee mannen hoorden schreden naderen.

Even later ging de deur open en verscheen een der bedienden, die een zilveren presenteenblad droeg, waarop een paar glazen sherry en een schaalje biscuits stonden.

Het was een nog jonge man, met een vrolijk gladgeschoren gezicht.

— Mijnheer laat vragen, of de heren hem de eer willen bewijzen, iets te gebruiken, zei hij, terwijl hij de deur achter zich sloot en zich tot de twee Engelsers wendde.

Raffles en Brand stonden op.

De eerste trad snel op de bediende toe en zei:

— Het is zeer vriendelijk van uw patroon aan ons te denken, vriend. Wij hebben een lange reis achter de rug, en een glas sherry zal ons zeker goed doen.

Terwijl Raffles deze woorden sprak, was Brand achter de bediende geslopen, die zich van geen gevaar bewust was.

Eensklaps rukte hij het masker uit het omhulsel en drukte het met kracht op de mond en de neus van de bediende.

Raffles greep snel het blad, uit vrees dat het mocht vallen en zette het op tafel.

De bediende had zelfs niet de tijd noch de gelegenheid, zich te verzetten.

De chloroform deed snel haar plicht en de man zakte binnen enkele seconden, zonder zelfs een zucht te slaken, door Brand ondersteund, op de grond.

— Zou hij lang bewusteloos blijven? vroeg Brand toen.

— Laten we daar vooral niet te vast op rekenen. Voor alle zekerheid zullen we hem knevelen en binden. Vlug een stel boeien.

Terwijl Brand de bediende met behendigheid de boeien aandeed, haalde Raffles een doek uit zijn zak en bond die over de mond van de bediende. Daarna droegen de beide mannen de bewusteloze knaap naar de muurkast. De kast, die zeer ruim was, bevatte slechts enig glaswerk.

Raffles en Brand namen de bediende op en schoven hem in de kast, waarvan Raffles de deur op slot draaide.

— Ik zal er de sleutel uitnemen, zodat onze brave jonge vriend althans lucht krijgt, zei hij.

Hij stak de sleutel in zijn zak.

— En nu ga ik even de nodige maatregelen voor onze veilige aftocht nemen, zei hij. Blijf hier, om Karapoulos te woord te staan, als die soms mocht komen voor ik terug ben.

— Weet je hoe de telefoondraad loopt?

— Het staat op mijn tekening, amico, alle draden staan op mijn plan, zei Raffles trots.

Met deze woorden verliet hij het ver-

trek.

Snel stak hij het portaal over, bukte zich over de balustrade van de monumentale trap en knipte zonder een ogenblik te aarzelen de draad der telefoonleiding door, die onder de overstekende rand van het portaal, boven het trapenhuis was aangebracht.

Daarna liep hij vlug en onhoorbaar als een kat, de trap naar de hoger gelegen verdieping op en knipte daar op twee verschillende plaatsen de elektrische draad door.

Zonder door iemand van het bedienend personeel, dat thans blijkbaar zelf aan het maal zat, te zijn gezien, bereikte hij weer het vertrek, waar Brand hem met ongeduld en niet zonder angst wachtte.

Hij was nauwelijks vijf minuten weg geweest.

— All right, zei Raffles opgewekt. Hier alles in orde? Niemand binnen geweest?

— Jawel, antwoordde Brand enigszins ongerust.

— Wie dan?

— Een tweede bediende, die kwam vragen of zijn collega hier was geweest. Hij kwam hem halen om te komen eten.

— Dash' it. Daar had ik niet zo gauw aan gedacht.

— Hij zag het presenteerblad staan, dus ik kon niet zeggen, dat de ander niet hier was geweest, zei Brand.

— En dus?

— Dus vertelde ik hem, zoals was afgesproken, dat je de kamerbediende naar de politie had gezonden, met een boodschap.

— Scheen hij tevreden met dat antwoord?

— Niet erg.

— Damn.

— Hij keek me vrij wantrouwend aan, en het scheen mij, alsof hij een paar malen snuffelend de neus ophaalde.

— De chloroform.

— Dat denk ik.

— Dan moeten we oppassen. Wantrouwen is de moeder der arrestatie, is een mijner lijfspreuken. Wie wantrouwt

is een tienmaal geduchter vijand dan wie gerust is. Hoe zag die bediende er uit?

— Een dik heerschap, een verbeterde uitgave van zijn meester.

— Hm. Het ogenblik van handelen nadert snel. We kunnen Sullivan nu nog nauwelijks een half uur voor zijn, tenminste als hij zich onmiddellijk na zijn aankomst hierheen begeeft.

— Wat zullen we het eerst doen?

— Even wachten.

— Waarop, of op wie?

— Op Karapoulos.

— Zullen we hem overrompelen?

— Niet dan in de uiterste nood. Ik wil liever alles met zachtheid doen. Geef eens gauw de twee tassen.

Brand opende zijn valies en haalde er twee kleine handtassen van zwaar leder uit, die volmaakt aan elkaar gelijk waren.

Raffles woog ze even, door ze op te tillen, en opende toen een der tassen, die gevuld was met loodafval en kiezelstenen. Hij wierp er een blik in en bromde tevreden.

— Voortreffelijk, mompelde hij. Hij verborg deze zware tas onder zijn wijde regenjas, en nam de andere, geheel ledige tas in de hand.

— Ziezo, nu ben ik klaar, zei hij zacht. Nu kan de heer Karapoulos komen.

— Als het maar niet te lang duurt, er is alweer een kwartier verstreken.

— Als hij er binnen vijf minuten niet is, gaan we hem opzoeken. En voor ik het vergeet, de kerel spreekt noch verstaat een woord Engels. Als wij elkaar dus iets moeten zeggen, wat hij niet mag weten, kun je gerust onze taal spreken.

— Goed dat ik 't weet.

HOOFDSTUK VIII

DE TWEE SULLIVANS

Zij hadden ternauwernood plaats genomen of Karapoulos, bleker en zenuwachtiger dan ooit, trad binnen.

— Ik hoop, dat het wachten u niet al te lang zal zijn gevallen, mijnheeren, zei hij. Ik ben van al deze onverwachte ellende zozeer in de war, dat ik niet weet wat ik doen of laten moet.

— Maar wij zijn juist hier, om voor u op te treden, mijn waarde heer, zei Raffles vriendelijk. Wij begrijpen uw opwinding zeer goed, en verontschuldigen die gaarne.

— Ik heb nog eens over uw raad nagedacht, om de voornaamste mijner kostbaarheden voorlopig op een veilige plaats te brengen, vervolgde de Griek. En ik geloof verstandig te doen, met die raad op te volgen.

— Ik ben blij, dat gij dat zelf inziet, mijnheer, hernam Raffles. Het is werkelijk het beste wat gij kunt doen. En wilt gij nu zo goed zijn, mij in de ge-

legenheid te stellen, u daarbij behulpzaam te zijn? Ik wil mij ook gaarne persoonlijk overtuigen van de beste wijze, om uw eigendommen te beschermen tegen de aanvallen van de man... die ik liever niet noemen zal, uit vrees uw zenuwen nog meer te schokken.

— Maar ik herhaal nogmaals, dat ik geen schatten bezit, mijnheer Sullivan, riep Karapoulos uit. Men heeft die... die man, die ik ook niet noemen wil, totaal verkeerd ingelicht.

— Nu, dat zal wel blijken, zei Raffles kalm. Wees zo goed ons voor te gaan.

Karapoulos wiste zich met zijn zakdoek het zweet van het gelaat.

Daarop opende hij de deur, waardoor hij was binnengekomen, en ging zijn bezoekers voor naar zijn particulier vertrek, waar een grote schrijftafel stond. Hieruit nam hij een bos sleutels en trad een tweede vertrek binnen.

Het was de slaapkamer van de schatrijke Griek.

In een hoek stond een prachtige brandkast.

Karapoulos trad er op toe, opende het zware meubel en haalde er enige kistjes uit.

Hij opende ze een voor een, en Raffles zag een stelletje fraaie diamanten en parels, zo mooi als hem nog nooit vertoond waren.

— Mijnheer Karapoulos, zei Raffles, terwijl hij de lederen tas te voorschijn bracht, ik heb hier een tas bij mij, die te Londen speciaal voor het bewaren en overbrengen van geldswaarde en sieraden gebruikt wordt. Hier hebt gij de sleutel. Ik zou u raden, een en ander in te pakken, en ten spoedigste naar de Franse Bank te doen brengen. Ik zie daar in de brandkast nog wat stapels bankpapier liggen, en een aanzienlijk aantal effecten, die zou ik ook maar in veiligheid brengen.

— Gelooft gij? vroeg Karapoulos benauwd.

— Stellig.

De Griek haalde een aantal pakken bankbiljetten uit de kast en legde ze op tafel.

— Hebt gij de nummers genoteerd? vroeg Raffles onverschillig.

— Alleen van dit pak niet, dat heb ik vanochtend pas gekregen als betaling voor... voor, nu, dat interesseert u niet, denk ik.

— Het interesseert mij in het geheel niet, hernam Raffles op bijtende toon.

Hij wierp het aangeduide pak bankbiljetten nonchalant in de tas, deed er de étuis met de diamanten en parels, benevens enige gouden sieraden en een tiental rollen goudgeld in, en sloot toen de handtas zorgvuldig met de sleutel, die hij Karapoulos, die hem scherp op de vingers had gekeken, overhandigde.

— Dit kan men u tenminste niet ontnemen, mijnheer Karapoulos, zei hij. Laat het maar spoedig wegbrengen.

— Laten? Natuurlijk doe ik dat zelf, riep de Griek uit.

— Des te beter. Gij kunt nu uw brandkast wel weer sluiten, denk ik.

Karapoulos keerde naar de kast terug.

Van dat oogenblik maakte Raffles gebruik om bliksemsnel de tas met de kostbaarheden te verruilen tegen die met de kiezelsteentjes en lood, welke hij onder zijn wijde regenjas verborgen had.

De Griek had van de verwisseling niet het minste gemerkt.

Hij sloot zijn brandkast zorgvuldig, na er de overige bankbiljetten en de effecten weer in te hebben weggeborgen, en wendde zich toen weer tot zijn bezoekers.

— En nu wilt gij mij wel veroorloven, voorlopig afscheid van u te nemen? Ik wens zo gauw mogelijk mijn juwelen en die paar onnozele bankbiljetten, die ik met noeste vlijt vergaard heb, in veiligheid te brengen. Ik hoop echter, dat gij vanavond weer op uw post zult zijn om de ellendige schurk te helpen inrekenen.

Onder het spreken had Karapoulos de tas met kiezelstenen en lood in de hand genomen.

De drie mannen verlieten het slaapvertrek en begaven zich nu naar een kamer, waarvan de ramen uitzagen op de fraaiste verkeersweg van Parijs.

Raffles had zich voorgenomen het onderhoud zo kort mogelijk te doen zijn, want hij begreep, dat de tijd nu kostbaar was.

Hij trad op een der ramen toe en keek naar buiten.

Plotseling trad hij snel in de kamer terug en gaf Brand een wenk, zonder dat de Griek het opmerkte.

Karapoulos had gebeld en onderhield zich nu zacht met de bediende, die was binnengetreden.

Van dit oogenblik maakte Raffles gebruik om Brand snel in het Engels toe te fluisteren:

— Daar komen zij in de verte aan.

— In een auto?

— Neen, zij zijn allen te voet. Er is nog niets verloren. Hier, neem de sleutel van de kast, open die en kleed je zo snel mogelijk in de livrei van de bediende, die wij daar hebben opgesloten. Je kunt zijn goed wel over je eigen kleren aantrekken.

— En dan? vroeg Brand haastig.

— Dan ga je Sullivan en zijn mannen tegemoet en houd hen zolang aan de praat, tot ik zelf het huis heb verlaten.

— Hoe lang kan dat duren?

— Hoogstens vijf minuten. Ik weet een tweede uitgang door de tuin, die in de Rue de Boétie uitkomt, er bevindt zich daar een deur in de tuinmuur.

— Maar die zal gesloten zijn.

— Natuurlijk, maar ik heb indertijd een wasafdruk van het slot kunnen nemen en daarna zelf een sleutel vervaardigd, die ik hier in mijn zak heb. Haast je, want iedere seconde telt. Houd hen tot iedere prijs aan de praat. Zodra zij binnen zijn, verlaat je kalmpjes aan de voorzijde het huis aan de Rue de Boétie en voeg je bij mij op de hoek van de eerstvolgende dwarsstraat. Gauw.

Karapoulos had zijn bevelen gegeven en de bediende verwijderde zich.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, mijnheer Karapoulos, zei Raffles vriendelijk, dat ik mijn collega naar de politie zend met een boodschap. Er is grote haast bij. Ga maar, zo richtte hij zich tot Brand.

Deze boog hoffelijk voor de Griek en verliet ijlings het vertrek.

Hij begaf zich naar de kamer, waar zij het eerst waren binnengetreden, opende de kast en vond de bediende nog steeds bewusteloos.

Hij nam hem de boeien af en ontdeed hem snel van zijn livrei, die hij over zijn eigen klederen aantrok, bevestigde de boeien weer op hun plaats, sloot de kast en begaf zich naar de gang.

Het was de hoogste tijd. Reeds hoorde hij beneden in de vestibule de stemmen van de drie bezoekers, die met de portier spraken.

Hij liep half de trap af, zorg dragende, dat de portier hem niet kon zien en riep met een stem, die hij zoveel mogelijk trachtte te veranderen:

— Indien de heren zich de moeite willen geven boven te komen?

Sullivan en zijn twee ondergeschikten, White en Smithson, lieten de portier

waar hij was en stegen de trap op.

Brand, die er thans uitzag, alsof hij zijn hele leven nooit anders was geweest dan kamerbediende bij een rijke Fransman, trad hen buigend tegemoet en zel op hoffelijke toon:

— De heren verlangen waarschijnlijk mijn meester te spreken?

— Ja, goede vriend, antwoordde Sullivan. Is mijnheer Karapoulos op dit ogenblik thuis?

— Mijnheer is zoëven teruggekeerd en is bezig zich te verkleden. Wanneer gij een ogenblik geduld wilt hebben, zal hij u ongetwijfeld gaarne te woord staan.

— Maar ik hoop toch, dat gij ons niet in de gang zult laten wachten? vroeg Sullivan verbaasd.

Deze vraag bracht Brand in grote verlegenheid.

Zo langzaam als het maar even mogelijk was, opende hij de deur van de ontvangkamer en liet de drie politiemannen binnengaan.

Hij berekende, dat er ongeveer vijf minuten verlopen moesten zijn, sedert hij Karapoulos verlaten had.

Zou die tijd voldoende zijn geweest, om aan Raffles de gelegenheid te verschaffen zich zelf in veiligheid te brengen?

Terwijl Brand hier nog over nadacht, zei Sullivan tot zijn twee metgezellen:

— Blijft gij beiden hier, dan zal ik onze vriend hier verzoeken mij bij de heer Karapoulos aan te dienen. Gij moet weten, zo richtte hij zich tot Brand, dat er grote haast is bij de zaak waarvoor wij hier zijn gekomen. Wees zo goed mij voor te gaan om mij bij uw meester aan te dienen.

Brand zag in dat de zaak een gevaarlijke wending begon te nemen.

Hij ging de Engelse inspecteur voor, de hand in de zak gestoken en om de kolf van zijn revolver geklemd, vast besloten om zich van het wapen te bedienen, wanneer de nood aan de man kwam, deed een tweede deur open en stak de gang over naar het vertrek aan de voorzijde van het huis, waarin hij zich het laatst had opgehouden.

Het geluk wilde, dat zij op deze korte tocht geen enkele bediende tegenkwamen.

Indien het anders ware geweest, zou de zaak voorgoed als verloren beschouwd kunnen worden.

Hij klopte even aan, opende de deur wagenwijd, zag met een snelle blik dat Karapoulos zich alleen in het vertrek bevond, met de tas met kiezelstenen en lood nog steeds in de armen geklemd en maakte buigend plaats voor de Engelse inspecteur, die met de hoed in de hand binnentrad.

Niet zodra bevond Sullivan zich in het vertrek, of Brand sloot snel de deur en liep dezelfde weg terug. Ook ditmaal zonder een bediende te ontmoeten, wat hem wel een beetje verbaasde.

In de ontvangkamer zaten de beide detectives nog op dezelfde plaats.

Brand zei hoffelijk tot de twee mannen:

— Gij zult een kwartiertje geduld moeten hebben, mijnheren, want uw chef is thans met mijn meester in gesprek gewikkeld.

Nauwelijks had hij deze woorden gezegd of een eigenaardig gestommel deed

hem verschrikt ophouden.

Beide politiemannen keken verbaasd rond.

— Wat is dat? vroeg White, met een verbaasde blik naar de gewaande bediende.

— Ik geloof dat men beneden bezig is met timmerwerk. Ik zal de arbeiders gaan zeggen, dat zij hun werk een weinig minder luidruchtig moeten doen.

Met die woorden verliet hij snel het vertrek en deed de deur op slot, terwijl hij de sleutel in zijn zak stak.

Hij stond nu in de gang en liep de trap af.

De portier bevond zich in de loge en wierp een blik door het raampje, toen Brand voorbij kwam. Het was echter tamelijk donker in de doornit, zodat de portier wel de livrei, maar niet de geelstrekken van de man kon onderscheiden, die zijn loge voorbij liep.

Even later stond Brand op straat. Hij liep snel de hoek van het herenhuis om.

Op de hoek van de volgende dwarsstraat stond een man te wachten, die daar langzaam heen en weer drentelde.

Brand had hem onmiddellijk herkend. Die man was Raffles.

HOOFDSTUK IX

ACHTERVOLGING EN ONTKOMING

De waarheid gebiedt te zeggen, dat de heer Karapoulos zich niet bijzonder op zijn gemak voelde, toen een onbekende bezoeker, zonder te zijn aangediend, de kamer binnen stapte.

— Wie zijt gij, mijnheer? vroeg hij ongerust, de zware tas tegen zijn dikke buik klemmend.

— Het verbaast mij niet weinig, dat gij dat niet direct begrepen hebt, mijnheer, antwoordde Sullivan verwonderd.

— Ik ken u volstrekt niet, mijnheer, hernam de Griek, en gij zult mij verplichten mij de reden van uw komst uiteen te zetten. Mijn hoofd staat er niet aan om praatjes te maken.

— Dan zal ik zeggen, mijnheer Karapoulos, dat ik de man ben, die u vanochtend het telegram heb gezonden, waarin ik u waarschuwde voor een mogelijk nachtelijk bezoek in uw woning.

Karapoulos keek zijn bezoeker angstig aan.

Hij meende met een krankzinnige te doen te hebben.

— Kunt gij mij dat bewijzen? vroeg hij toonloos.

— Wel zeker, mijnheer, antwoordde Sullivan glimlachend; hier is mijn aanstelling, hier mijn politiepenning, hier mijn legitimatiekaart en als gij mij nog niet gelooft, kunt zij demonden bij de

politie informeren. Men heeft daar mijn identiteitskaart met portret.

De Griek zakte met een doodsbleek gelaat op een stoel neer.

— Maar zoëven heeft mij iemand verlaten, die zich Sullivan noemde, stamelde hij.

— Wat zegt gij daar? riep Sullivan uit. Beschrijf mij die man, wat ik verzoeken mag.

Karapoulos, meer dood dan levend, gaf met sidderende stem een beschrijving van zijn bezoeker.

— Hij moet het geweest zijn, bromde Sullivan bij zichzelf, zijn vuisten in machteloze woede ballend. Ik ben dus vijf minuten te laat geweest. Vertel mij wat hij deed, wat ik u verzoeken mag.

In stotende zinnen, zich zelf telkens in de rede vallend, en in herhalingen tredend, deed de Griek het verhaal van wat hem overkomen was.

— Geef mij die tas eens, zei Sullivan, toen Karapoulos hem alles verteld had.

De Griek overhandigde de tas met sidderende handen.

Met een vlugge beweging had Sullivan de sloten opengemaakt.

Hij keerde de tas boven het tafelblad om.

Met luid gekletter viel de inhoud er uit.

— Kiezelen en lood, brulde de Griek, zich met beide handen aan de haren rukkend, ik ben bedrogen. Die schurk heeft mij bestolen. Politie! Moord! Brand!

Sullivan hoorde het geschreeuw van de Griek met echte Engelse koelbloedigheid aan.

— Dit geschreeuw en getier zal ons niet veel verder brengen, mijnheer, zei hij. Waar is de telefoon, dat ik onmiddellijk de Parijse politie kan opbellen.

— In het vertrek hiernaast, zei de Griek, die zich nauwelijks op de been kon houden.

Sullivan verliet de kamer en liep het naastbijgelegen vertrek binnen. Op een klein schrijfbureau stond het telefoon-toestel. Hij nam de hoorn van de haak, zocht het nummer van het hoofdbureau

van politie op in de telefoongids en belde op.

Geen antwoord.

Kalm legde Sullivan de hoorn weer neer.

— De draad is afgesneden, zei hij tot Karapoulos, die hem gevolgd was. Ja, geachte heer, wij hebben hier niet met de eerste de beste te doen. Als een zekere gentleman-inbreker zijn werk doet, dan doet hij het goed.

— Wat zullen wij doen, wat zullen wij doen? jammerde de Griek.

Hij had nog niet uitgesproken, toen White en Smithson kwamen binnenstormen.

— Mijnheer Sullivan, riep de eerste, kunt gij dadelijk meegaan? Er is onraad in de kamer, waar wij gezeten hebben.

De inspecteur volgde hen snel, zonder acht te slaan op de heer des huizes die met zijn weeklagen de gangen vulde.

Het gestommel in de kast duurde maar steeds voort.

Sullivan trad op de deur toe en zag dat de sleutel ontbrak. Hij bracht zijn looper in het slot en even later vloog de deur open.

De bediende lag op de rug uitgestrekt op de vloer van de kast.

De drie mannen trokken hem er uit en ontdeden hem van de doek, die om zijn mond gebonden was.

— Wij zullen maar geen tijd verliezen met vragen, merkte Sullivan koelbloedig op, dat horen wij later wel. Mijnheer Karapoulos, zo wendde hij zich plotseling tot de Griek, mag ik u vriendelijk, maar dringend verzoeken, een ogenblik dat oorverdovend gekrijs te staken, waarmede gij de lucht vervult? Ik kan mijn eigen woorden niet verstaan en kan evenmin inzien, welk nut ons dit luid misbaar oplevert. Ik ben sedert een jaar of vijftien bij de politie, maar ik heb het nog nooit bijgewoond, dat men door schreeuwen een dief heeft gevangen.

De Griek matigde een weinig zijn gejammer en Sullivan maakte van de gelegenheid gebruik om te vragen:

— Laat uw bedienden hier komen, of liever White, ga jij eens naar de bediendenvertrekken en roep de mensen hier.

White ging heen en kwam enkele ogenblikken later terug met bleek gelaat en opgewonden roepend:

— Mijnheer, alle bedienden zijn opgesloten in het kolenhok.

— Maar is die man dan des duivels? riep Sullivan uit.

Hij snelde de kamer uit, de gang door en kon zijn verdere weg vinden door het luid getier van de opgesloten bedienden. Hij maakte het kolenhok met zijn looper open en de drie bedienden, twee mannen en het kamermeisje, kwamen bleek van schrik te voorschijn.

— Beste vrienden, zei Sullivan, ik kan mij begrijpen, dat gij thans voor alles een bittere klacht zoudt willen aanheffen. Doe dat niet nu. Dat kunt gij later nog wel doen, zeg mij liever alleen, langs welke weg gij denkt dat de indringer het huis verlaten heeft.

— Dat kan niet anders geweest zijn, dan langs de tweede uitgang en door de deur in de tuin, mijnheer, zei een hunner. De kerel heeft ons zijn revolver voorgehouden en ons hier opgesloten. Het is een schandaal, midden op de dag. En ik zal...

— Beste vriend, viel Sullivan hem op ijskoude toon in de rede, ik stel er niet het minste belang in wat gij voornemens zijt te doen, de hoofdzaak is dat wij die man vinden. Hij kan geen tien minuten op ons vooruit zijn.

— Maar ik mis een bediende, mijnheer Sullivan, zei White, de man, die bij ons in de kamer is geweest.

Sullivan keek de spreker strak aan.

— White, zei hij, je bent een ezel. Het spijt mij dat ik het op dit ogenblik moet zeggen. Die bediende was natuurlijk de medeplichtige van Raffles en gij hadt hem nooit mogen laten gaan. En wijs mij nu de weg naar de bewuste deur, zei hij tot de bediende, die het woord gevoerd had.

Hij liep de man na, op de hielen gevolgd door de beide detectives, die blijkbaar zeer in hun wick geschoten wa-

ren. Zij liepen snel door de tuin achter het huis en bereikten de deur in de muur.

Sullivan opende deze zonder moeite.

— Deze deur is zeker altijd op slot? zei hij.

— Altijd, mijnheer, antwoordde de bediende.

— Dan is onze man hierdoor vertrokken. Gaat gij maar weer naar binnen en bemoel u met uw meester. Die zal uw bijstand nodig hebben. Kom mee, mannen.

De drie politiemannen snelden de straat op.

Heel in de verte zagen zij twee mannen zich verwijderen, waarvan de ene in livrei gekleed was.

— Daar gaan zij, riepen alle drie tegelijk.

— Hadden wij nu toch maar een auto genomen, klaagde Smithson. In deze deftige buurt vindt men bijna geen taxi's.

— Laten wij maar beginnen met hen na te lopen, zei Sullivan, zolang zij dat ook moeten doen, winnen zij niets op ons.

De achtervolging begon.

Raffles en Brand zetten er af en toe een spurtje in, van tijd tot tijd achter zich ziende. De straat, waarin zij zich bevonden, was zeer lang en kaarsrecht en op dit uur van de dag zo goed als verlaten, zodat zij ver achter zich konden zien.

Nadat zij tien minuten gelopen hadden, en even naar adem snakkend stil stonden, wierp Brand opnieuw een blik achter zich.

— Ik geloof dat zij daar aankomen, Edward, riep hij opgewonden.

— Dat is wel wat vlug, zei Raffles, die ook op adem trachtte te komen, en het noodlot wil, dat wij maar geen auto zien. Aha, daar staat er een, riep hij plotseling uit, op een lange slee wijzend, die op enige afstand voor een groot huis geparkeerd stond.

— Maar dat is een eigen auto, zei Brand.

— Hoor eens, als ik vlucht, ken ik geen onderscheid tussen eigen en huurauto's. Start jij de motor terwijl ik de

chauffeur, die achter het wiel zit, voor mijn rekening neem. De eigenaar moet de auto dan maar terug halen, daar waar wij de wagen laten staan.

Zij liepen snel op de auto toe. Brand strekte de hand uit naar de knop van de starter.

Voor de stomverbaasde chauffeur iets had kunnen zeggen, had Raffles hem met zijn ijzersterke vuisten in de nek genomen, op straat geslingerd en zelf achter het stuurwiel plaats genomen.

Het volgend ogenblik sprong de auto vooruit terwijl Brand vlug als 'n schicht op de bank naast Raffles was neergevallen.

Toen hij zich nog eens omdraaide, zag hij de chauffeur overeind krabbelen en enige honderden meters achter hem de drie politiemannen, zo snel zij konden in een huurauto klimmen, die een gelukkig toeval op hun weg had gevoerd.

Hij vertelde nog half ademloos aan Raffles wat hij gezien had.

— Men kan ook niet alles ineens verlangen, merkte deze wijsgerig op, in ieder geval zal deze auto wel sneller lopen dan de hunne.

De wagen reed in snelle vaart de straat uit, bereikte de Cour de la Reine, stak de Seinebrug over, reed langs de Esplanade des Invalides, vervolgens langs de Avenue de Breteuil, om ten slotte langs de boulevard Montparnasse de Rue Vaugirard te bereiken.

Maar hoe hard zij ook gereden hadden... de auto, die hen achtervolgde, hadden zij niet kunnen afschudden. Op honderd meters voor de woning van Raffles, toen zij uit de wagen sprongen en deze lieten staan waar hij stond, konden zij de taxi in de verte zien naderen.

Zo snel hun voeten hen dragen konden, renden zij naar het huis met de twee uitgangen op de hoek.

Zij daalden de trappen af, zorgdragend dat zij alle deuren achter zich sloten. Daarop ontstak Raffles zijn zaklantaarn en zij traden de onderaardse tunnel binnen.

Op het ogenblik, dat zij de deur weer zouden sluiten, greep Brand Raffles bij de arm.

— Hoor je niets? fluisterde hij. Het is, alsof daar boven ons hoofd snel heen en weer wordt gelopen.

— Je hebt waarachtig gelijk, zei Raffles op ernstige toon, dus deze flat zal ik, helaas, moeten verlaten. Zij heeft nu geen waarde meer voor mij, nu de politie haar heeft uitgevonden; maar laat ons voortmaken, zij hebben minstens een kwartier nodig om deze deur te vinden.

— Zouden ze daar wel naar zoeken?

— Daar behoef je niet aan te twijfelen, want we hebben iets doms gedaan en je livrei laten liggen.

Ze sloten de zware eikenhouten deur en bevonden zich nu in de tunnel.

Een kwartier lang liepen zij snel en zwiingend voort. Het was doodstil in deze onderaardse gang en niets was te horen dan hun eigen voetstappen.

Weer verliep een kwartier. Raffles had telkens ongerust omgekeken. Plotseling zei hij zacht:

— Ik geloof dat zij achter ons aankomen. Het geluid wordt in deze gang met onbegrijpelijke duidelijkheid overgebracht, kijk eens om... ik geloof zelfs dat ik een licht zie schitteren. Vooruit. Vooruit, het gaat om onze vrijheid.

Zonder om te zien snelden zij voort. Een kwartier later hadden zij de uitgang bereikt. Raffles keek eerst omzichtig door het struikgewas, dat de tunnel verborg en kroop toen, gevolgd door zijn metgezel, uit het bosje.

Zij stonden nu aan de zoom van de grote laagvlakte van Vaugirard, heinde en ver was geen sterveling te zien.

— Wij hebben nog minstens een kwartier voor ons, zei Raffles. Vlug de uitgang dichtgeworpen. Dan moeten zij terug, als het tenminste geen mollen zijn.

Met hun handen woelden zij de aarde los en wierpen die in de tunneluitgang.

— Als wij een schop hadden, zou het heel wat vlugger gaan, zei Brand na enige ogenblikken, terwijl hij zich het zweet van het voorhoofd wiste.

— Amice, zei Raffles glimlachend, zelfs de knapste kop vergeet wel eens iets, en ik moet je bekennen dat ik er nooit op gerekend heb, mijn tunnel nog

eens op deze manier te moeten verlaten. Maar met onze handen gaat het toch ook wel, zoals je ziet. De uitgang is smal en ondiep en het is voldoende als we er zoveel aarde ingooien, dat onze vervolgers niet weten, in welke richting zij moeten graven om er uit te komen.

— Dat is zo. En daarbij komt nog, dat zij van de buitenlucht zijn afgesloten en het spoedig zo benauwd zullen krijgen, dat zij in allerijl weer terug moeten keren.

— Daaraan twijfel ik geen seconde, zei Raffles. Wij hebben wel een kwartier voor ons en dat is ruim voldoende om de uitgang dicht te gooien.

Zo snel zij konden, wierpen de beide mannen de aarde met volle handen naar beneden.

Nog altijd was de vlakte geheel verlaten. Geen sterveling was er heinde en ver te zien.

Na tien minuten hard werken was de uitgang zo goed als dicht geworpen.

— Er liggen nu minstens enige kubieke meters aarde in, zei Raffles en ik geef het mijn vervolgers te doen om die zo gauw weer op te ruimen. En laat ons nu geen tijd verzuimen, maar ons uit de voeten maken. Nog even de aarde goed vast stampen en dan weg wezen.

— Er is hier geen spoor van leven, merkte Brand op. En dus ook niet van een auto, en die zullen we toch nodig hebben als brood, wanneer we tijdig de stad willen verlaten.

— Een auto zou ons althans van groot nut zijn, hernam Raffles, zijn handen aan een bosje gras afwissend.

— Des te eerder, daar Sullivan, zodra hij weer de tunnel uit is, de Parijse politie zal opbellen, en we binnen een uur alles wat hier de orde helpt bewaren, achter ons aankrijgen.

— O, een uur is meer dan voldoende, zei Raffles luchtig.

— Maar een voertuig... een auto... een rijtuig...

— Of een trein, viel Raffles hem plotseling in de rede, naar een klein wolkje in de verte wijzend, dat dicht boven de horizon zich scheen voort te bewegen.

— Een trein? vroeg Brand verbaasd.

— Natuurlijk. Wij zijn hier niet ver van het station van Mont Parnasse, en eenmaal daar, vinden wij auto's te kust en te keur.

— Maar hoe komen we in de trein, die daar nadert?

— O, gemakkelijk. Ga maar. Daar is een huisje van een wisselwachter. Alles wat wij te doen hebben, is, de trein te dwingen, wat langzamer te rijden.

Brand vond dit nog al wat, maar hij wist, dat Raffles er wel iets op zou weten te vinden.

Zij renden over de vlakte, en hadden binnen vijf minuten het baanwachtershuisje bereikt.

Zij traden binnen.

In de verte hoorden zij reeds het gerommel van de snel naderende trein.

Raffles trad zwiingend op de verbaasde baanwachter toe, hield hem zijn revolver onder de neus en zei dreigend:

— Waarde vriend, er is ons veel aan gelegen, de trein, die aanstonds het station zal binnenrijden, even op te houden. O, wees maar niet bang, wij zullen geen ongelukken veroorzaken. Zet het sein op onveilig, zo richtte hij zich tot Brand. Blijf bij de handel tot de trein op het blok is en stel het dan weer op veilig. Dat is voldoende.

Brand rende weg, om het bevel te gaan opvolgen, terwijl Raffles de baanwachter in bedwang hield, die meer dood dan levend er zelfs niet aan dacht, zich te verzetten.

De trein naderde en verminderde onmiddellijk aanzienlijk vaart, toen de machinist het onveilig sein zag. Zodra Brand oordeelde dat de trein zijn snelheid voldoende gematigd had, haalde hij de hefboom weer over en stelde het sein op veilig.

Maar Raffles en Brand, die zich tijdig voor de machinist verscholen hadden, snelden nu op de trein toe en sprongen bliksemsnel op de treeplank.

Tien minuten later reed de trein het station binnen.

Raffles en Brand kwamen doodleuk uit een derde klas coupé, waar zij van de treeplank in gesprongen waren, verlieten daarop het station en traden het

nabijgelegen telegraafkantoor binnen, waar Raffles aan Henderson een telegram zond dat aldus luidde:

— Breng de boot naar Dieppe... Blijf op de rede kruisen tot wij aan boord komen. Zet je ogen goed open. Graaf Palmhurst.

Vervolgens traden zij een café binnen, zochten in het adresboek de dichtst bijwonende garage, begaven zich daarheen en hadden enkele ogenblikken later een auto gehuurd.

— Hadden we niet beter de trein kunnen nemen? vroeg Brand, toen de wagen in snelle vaart door Parijs reed en de lichtstad door de Port St. Maillot verliet.

— Neen, want er gaat geen trein voor over twee uren naar Dieppe en de tijd is te kostbaar. En naar Calais vertrekt geen trein voor vanmiddag om vijf uur. Daar hadden we dus nog minder aan. Daarom ook heb ik onze boot naar Dieppe gederigeerd, daar de afstand tot daar van Parijs veel korter is dan van Calais.

Gedurende de rest van de reis spraken de vrienden niet veel meer.

Brand verkeerde nog altijd in ongerustheid, dat de politie hen toch nog op het spoor zou komen.

Binnen zes uur waren zij op de plaats van bestemming.

Toen zij de haven naderden, was de duisternis nog niet gevallen, ofschoon het reeds begon te schemeren.

Zij zetten de auto in een garage met de nodige aanwijzingen om deze terug te brengen naar Parijs, en namen een roeibootje, dat hen naar de rede bracht.

Daar zagen zij spoedig de «Swallow» als een bruinvis heen en weer schieten.

Zij lieten zich er heen roeien en gingen aan boord.

Henderson ontving zijn meester met zijn gewone kalmte, maar met ogen die van blijdschap straalden.

— En nu naar Dover, riep Raffles zegevierend uit. De buit is ons. En Sullivan is knap als hij ons achterhaalt.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Paarden en Schurken

GEHEEL NIEUWE SERIE

12 WILD - WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁵⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Range Oorlog. — 2. Een Schot in de Nacht: beide door William Colt Mac Donald. — 3. Het Brandmerk van de Slang. — 4. Land zonder Wet. — 5. De Cimarron Kid: alle door Charles Snow. — 6. Onder valse Vlag door Will Ermine. — 7. Revolver-Finale door Peter Field. — 8. Vechtende Zonen van Texas door Paul E. Lehman. — 9. De Klokken van San Felice. — 10. Onder Kruisvuur: beide door G. Richardson. — 11. Gevaarlijk Avontuur door Ross Woods. — 12. Liefde en Wraak in het Wilde Westen door Stetson Cody.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.650 pagina's.

Deze boeken kostten f 58.50, nu **VOOR SLECHTS** f 35.40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 6 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266